Folyóirat!

VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEK!

KÖZGAZDÁSZ

a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem lapja

XIV. ÉVFOLYAM, 2. SZÁM. ÁRA: 60 FILLÉR 1972. FEBRUÁR 3.

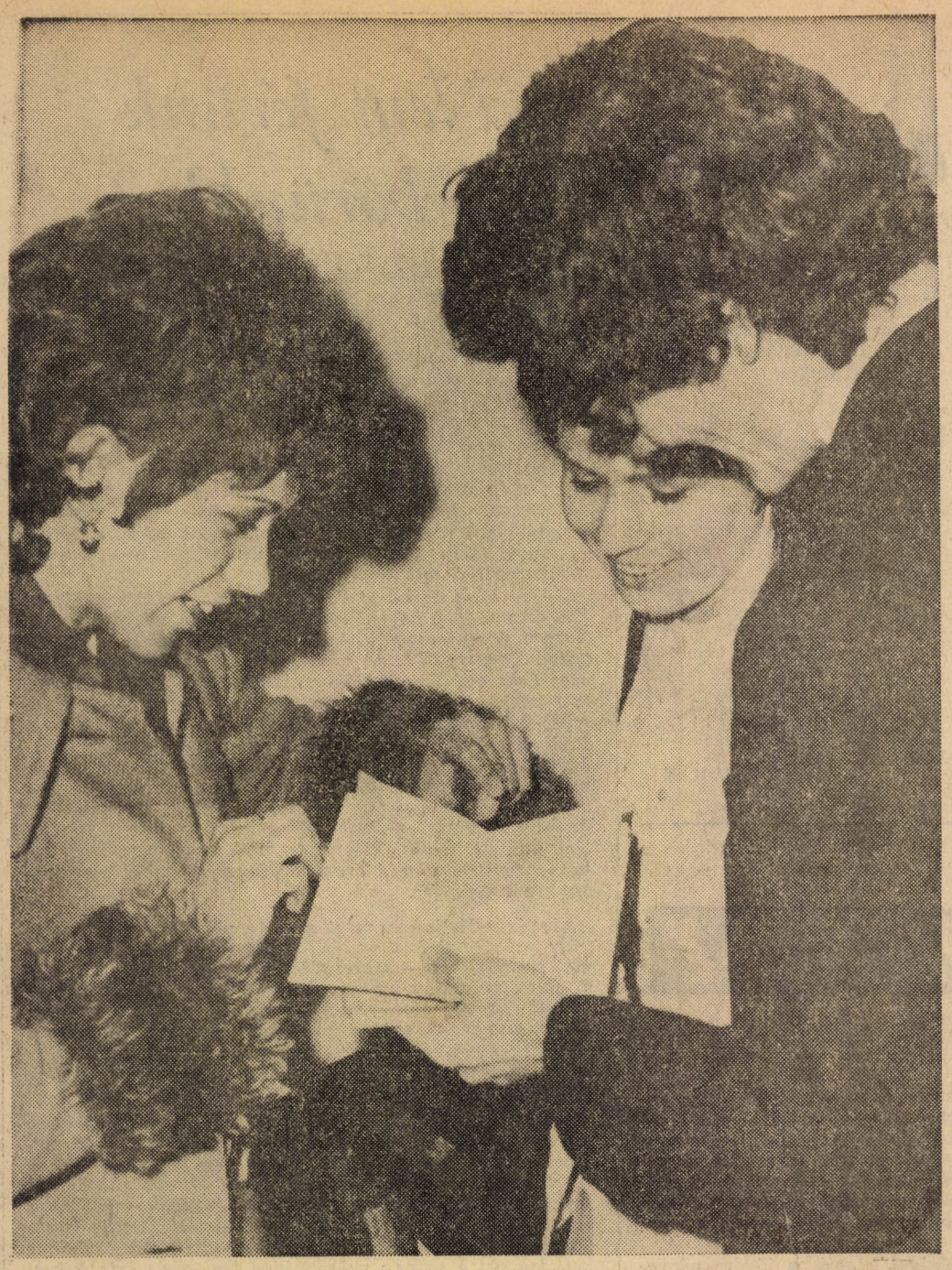

Végre vége a vizsgáknak. — Összeállításunk a 3. oldalon. (Bajusz Károly felvétele)

Ott voltam: Öt nap Parádon

Tisztelt bíróság! Mint a vád képviselője avval vádolom a KISZ-t... így kezdődik a parádfürdői KISZ-tábor január 28-i, péntek esti bírósági tárgyalása. Az érdekesség e percben csupán annyi, hogy mind a vádlók, mind a védők, sőt még a bíróság is KISZ-titkárokból áll. Így próbálnak választ adni félévi munkájuk során felbukkant fontos problémákra, kérdésekre. Január 26-a óta dolgozott a táborban az első évfolyam vezetősége, alapszervi és évfolyamtitkárok értékelték saját teljesítményüket az öt nap alatt.

Az első két nap programja a következő:

Szerda: első félévi vizsgaeredmények, ismerkedési est.

Csütörtök: dr. Gondi József megbízott dékán tájékoztat a szakosítás tanulmányi, politikai, erkölcsi követelményeiről, illetve lehetőségeiről.

Péntek: a napirend a mozgalmi munka. Magam is tanúja vagyok a vitának. *Az első téma:* az évfolyamvezetőség feladatainak „újrafelosztása". Ugyanis *Vince Gábor* évfolyamtitkár posztjáról nem kielégítő tanulmányi eredménye miatt lemond, s bár a vezetőségnek továbbra is tagja marad — mert megfontolt véleményére, jó szervezőkészségére, az évfolyamnak továbbra is nagy szüksége van —, helyére új titkárt kell állítani. Az évfolyam új KISZ-vezetőjét a február közepére tervezett küldöttértekezlet fogja megválasztani.

A szervezőtitkárok beszámolójában az alapszervezetek vezetőségei közti együttműködés hiánya a lassú információáramlás és a vezetésen belüli demokratikus egység erősítése kapott hangsúlyt. A koncentrációs időszak és a KISZ-munka összeegyeztetése is sok fejtörést okoz.

Az agit.-prop.-munka jó, a politikai vitakör eredményesen működik — állapítják meg. Alapvető cél az, hogy ez a képzési forma ne kényszer, megszokott legyen. Sok vita segítségével alakítsa a határozott állásfoglalást. Mivel nem mindenki olvas rendszeresen újságot (Vajh, miért? — Szerkesztő), lemarad a napi politikai eseményekről, ezért politikai vetélkedőt és politikai túrát szerveznek.

Tanulmányi munka: Mivel ennek részletes értékelése már az első nap megtörtént, csak egy részterületről, a TDK-ról és a házi versenyekről szólt a rövid tájékoztatás. A propaganda kevés, de az is igaz, hogy a TDK nem tipikusan elsős feladat. Mivel az idő sürgetett, nem alakulhatott ki hasznos vita az egyetemi és középiskolás tanulási módszerek összehasonlításáról.

Evvel le is zárul a délelőtti beszámolók, viták sora. A szünetben kis csoportok alakulnak. Több társasághoz is odafülelek. A témák nagyon változatosak: alap- és felépítmény szerepe a tanulásban... ki mire mit épít fel; a demokratikus centralizmus a vezetésben — kell-e indoklás a döntéshez, vagy megállapítunk valamit és minek azt indokolni; milyen is legyen a politikai vetélkedő; mit is mondott Géza az alapszervről...?

És folytatódott a tanácskozás. *Kultúrmunkánk* mérlegében az évfolyambál negatívumként, a filmszeminárium pozitív előjellel szerepelt. A kultúrosztállyal, a klubbal kiépült szoros kapcsolat eredményeként hetente egy- vagy két alkalommal klubnapot szervezünk.

A DJB 60 ezer Ft-os keretből 64 ezer Ft-ot osztott ki (ebből is látszik, milyen jó a közgazdász-utánpótlás). A bizottság jól, sőt nagyon jól működött, hiszen egyetlen reklamáció sem érkezett. A következő félévben elbírálási elveiket akarják módosítani, hogy a papíron kimutatott és a tényleges jövedelem közti sokszor kirívóan nagy különbségeket megszüntethessék — akár egy csoportonkénti felelős kinevezésével is.

Az általános beszámoló után, melyet *Domány András* tartott, a „kiscsoportos" foglalkozásokon az évfolyamvezetőségi tagok a csoporttitkárokkal beszélgetnek. Néhány izgalmas téma: lelkiélet és KISZ-aktivitás; jó fejek — komoly emberek; sok lány — kevés fiú. Szinte késhegyre menő lett a vita.

A vádat elejtették. Jól érzik magukat. Tudják, amikor a KISZ-t „vádolják", magukkal pereskednek.

Sirola Miklós

1972

Ő áll elől. Az egyes. Peckesen kihúzza magát: ő az első, ő vezeti a sort. Semmi cikornya, semmi dísz, kacskaringó. Ő Dávid. A legkisebb szám, amely legyőzi a legnagyobbat is.

Egy helyiértékkel.

Góliát, a kilences áll görnyedten mögötte. Nem a hetvenkedő Góliát, hanem a legyőzött. Olykor szégyenli magas értékét, szeretne fejre állni, hogy csak hatos legyen.

A hetes viszonylag egykedvű. Nem oszt, nem szoroz, csak babonás. De nincs szerencséje önmagától. Az élettől nem vár semmit, csak azt szeretné, hogy ha nem felejtenék el áthúzni a szárát, mert volt már úgy, hogy összetévesztették az egyessel.

Hattyúnyakát kecsesen nyújtogatva úszik hátul a kettes. Szám cifrább nála nem lehet. Egy bodorintással indul, majd homorú nyaka egy észrevétlen inflexiós ponton domborúba hajlik, mely fodrozó hullámokban törik meg alul. Ő nem erős, nem is bölcs. Csak szép. Ő a legfiatalabb, és hamarabb múlik el társainál.

Szépnek kell lennie!

HALÁSZ GÉZA

HÍREK

120 doktori diplomát és 12 aranydiplomát adott át az aulában december 20-án dr. Szabó Kálmán, egyetemünk rektora.

★

Decemberben a pécsi kihelyezett tagozatra látogatott dr. habil. Jerzy Korian elvtárs, a lódzi Egyetem Szervezési Intézetének igazgatója, aki a szaktanszékcsoportok oktatóival a vállalatgazdaságtan oktatásának kérdéseiről folytatott eszmecserét. Kortan elvtársat fogadta dr. Hoóz István, tagozatvezető is.

★

Háromnapos tanácskozást tartott egyetemünk KISZ-végrehajtóbizottsága Zsíroshegyen. A tanácskozás napirendjén a félévi munkaterv és a három kar beszámoltatása szerepelt.

Egy HÉT — öröme és tanulsága

Mindenki emlékszik még bizonyára arra, hogy a **kongresszusi héten** plakátok, kis műsorlapok lepték el az egyetem egész területét. Gálaest és ifjúközgazdász-vetélkedő az Aulában, vita a klubban, kiállítás a zsibongóban, kosárlabda-kupadöntő a tornateremben. Egy héten keresztül olyan „kísérleteket" hajtott végre KISZ-szervezetünk, amelyek kezdeményezési bátorság és méret tekintetében nagyon újszerűek voltak.

Talán többen is elolvasták azt a kissé átlátszóan agitáló szöveget az egyik műsorlapon, amit én írtam. Most ezt szeretném kissé más formában megismételni, bőséges tapasztalatok birtokában.

Mi is volt az, amit újszerűnek és nagyszerűnek nevezek ebben az eseménysorban, s miért nevezem a kezdeményezést bátornak?

Először mertük vállalni azt, hogy olyan szinten tesszük próbára KISZ-szervezetünk **alkotó és szervező** erejét, ahol minden eddiginél több ember vesz részt a munkában, s ahol a nyilvánosság és a méretek jóvoltából vagy siker vagy sikertelenség lesz, tehát mertünk kockáztatni.

A kongresszust elsősorban alkalomnak tekintettük, az eseménysor lényege az említett kísérlet volt, megmutatni, lemérni, hogy mit tudunk. Az alkotás, az események előkészítése jól sikerült. Sokak kemény és hozzáértő munkája feküdt benne. Azoké, akik felkészültek a vetélkedőre, otthonos és talán „menő" környezetet varázsoltak az Aulába, anyagot gyűjtöttek a kiállításra, őrködtek ott egy héten keresztül, és végül azoké, akik sokszor megizzadtak, amíg elnyerték a Kongresszusi Kupát. De ezután következett a nagy próbatétel. Bízunk-e cléggé abban, amit mi csinálunk?

A tanulmányi vetélkedőre **lassan** gyűlt a közönség. Egyetemünk és a tanszékek vezetői már a zsüri emelvényén szorongtak, amikor az Aula még nagy tüdővel lélegzett. Láttam, amint izzadó tenyérrel, szorongva lesték a nézők gyülekezését az előkészítők, a versenyzők, akik már **megtették a magukét.**

És végül megkönnyebbültünk. Sokan voltunk, nagyot szurkoltunk, játszottunk, s legközelebb is elmegyünk, mert akkor még ennél is jobbnak kell lennie. És a többi „rendezvényen" is sokat kellett szoronganunk, míg végül egy élménnyel gazdagabban távoztunk.

Az eredmény tehát: elég erősek vagyunk ahhoz, hogy egy héten keresztül értelmes, tanulságos dolgokat csináljunk, amire sokan odafigyelnek.

Kétségtelen, hogy a szervezők érezték a kemény munka utáni fáradtságot. De az volt az általános vélemény, hogy minden évben kell hasonló erőpróbát tartanunk. Amire egész évben készülünk oly módon, hogy egyrészt jól dolgozunk az alapszervekben, hiszen itt lehet megszerezni mindenki bizalmát az iránt, amit csinálunk. **De az alapszervi munkának is lényeges eleme kell hogy legyen:** felkutatni, „ki mit tud", ki mire képes, és lehetőséget nyújtani e tudás, képesség fejlesztésére, illetve azt az alapszervi közösség szolgálatába állítani.

A nagy tanulság pedig: a kemény munka és értelmes tett még nem elég a sikerhez. Akinek dolgozunk, akiért teszszük, annak tudni kell erről. S nemcsak „untató" plakátok útján. **Hanem úgy, hogy ott van a mű születésénél, végigkísérheti a kialakulás egész útját.**

Nagyobbnak kell lennie egyrészt az alkotó kollektívának, s akkor többen lesznek azok is, akik élvezik, másrészt pedig az egyes alapszervekben nem mozi- vagy színházműsorként kell propagálni rendezvényeinket, hanem mindenkinek tisztában kell lennie annak céljával, részleteivel, **közösen** kell az alapszervnek arra készülnie és elmennie is,

Veres Pál

A vezetőképzésről önkritikusan

Mint a cím is mutatja, elsősorban az egyetemi KISZ-vezetőképzés gondjait vitatták meg a képzésben részt vevők (már persze csak azok, akik ott voltak az utolsó foglalkozáson) és vezetőképző bizottságunk, amikor is a félévi munka értékelésére kerítettünk sort. E viták néhány gondolatát adjuk most közre:

— a félévi munka elemzése,
— az intézményi szintű vezetőképzésre vonatkozó általános jellegű megjegyzések felvetése
— és további terveink leírása kapcsán.

A vezetőképzés e félévi munkáját illetően a megítélések meglehetősen **széles skálán mozognak** (a „minden szerdánkat szeretnénk e célnak szentelni" nem kis körben elterjedt véleménytől egészen addig, hogy az utolsó foglalkozáson a képzésben részt vevők több, mint 50%-a nem jelent meg!). Nehezíti az előző félévvel való összehasonlítást az — bár ezt sokan nem veszik figyelembe —, hogy az e félévi rendszer a korábbihoz képest jelentősen eltérő, ha lehet ezt mondani, **„szakmaibb"** volt. A tavaszi bevezető — tájékoztató — ismertető jellegű előadások után ez alkalommal már **igazi szervezés — és vezetéselméleti kérdések** kerültek terítékre. Ez **minőségileg magasabb követelményt** állított velünk szemben, amelynek egészében — ez tény — nem tudtunk megfelelni.

A legtöbb nehézséget az jelentette, hogy éppen fő célkitűzésünket, a **„cselekvő ismeretszerzést"**, a kapott elméleti ismeretek begyakoroltatását nem sikerült az eredeti elképzeléseinknek megfelelően végrehajtani. **(Később ennek általánosabb okaira visszatérünk!) Az előadásokról** az a vélemény alakult ki, hogy — bár fokozatosan csökkenő színvonalúak voltak —, az utolsó kivételével jól sikerültek. Két klubbeli rendezvényünk pedig **kimagaslóan magas osztályzatot** kapott. Ugyancsak új kezdeményezés volt az **„Ifjúságpolitikai tájékoztató"** kiadása is, amelynek felhasználása, a képzésbe való beépítése még nem megoldott. Önmagunkat terhel az a tény, hogy e félév folyamán **sokkal nagyobb lazaság** volt tapasztalható, nem követeltünk olyan fegyelmet, amely még a megváltozott kérülmények között is elvárható lett volna. Ez és a kevés csoportfoglalkozás vezetett oda, hogy a képzés végén a **személyes értékelésre** csak nagyon kevés helyen tudtak sort keríteni. A vezetőképző bizottság a csoportvezetők munkáját személy szerint értékelni fogja, és segítségükkel az egyes csoportok munkájáról is tájékoztatni fogjuk a kari vezetőségeket.

A továbbiakban néhány olyan gondolatot szeretnénk felvetni, amelyeket ugyan saját tapasztalatainkból szűrtünk le, mégis úgy érezzük, nemcsak a közgázra jellemzőek.

(Folytatás a 2. oldalon)

Jó tudni!

— Beíratkozás: február 1—5.

— Szorgalmi időszak: január 31—május 20.

Kivétel: nappali tagozat III., IV. évfolyam: január 31—május 13.

Koncentrált szorgalmi időszak: január 31—február 26.

Kivétel: Nappali tagozat V. évfolyam, terv-matematika szak: január 31.—márc. 11.

— Vizsgaidőszak: kollokviumok, szigorlatok: május 22—június 24.

Tudományos ülésszak, ünnepélyek, tanulmányi szünet: TDK országos konferencia: március 20., 21., 22. — Felszabadulási ünnepély: március 31. — Tanulmányi szünnapok: márc. 15., ápr. 3—4., máj. 1. és a hivatalos munkaszüneti napok.

Így láttuk:

A kongresszus után

Amióta december 11-én éjjel a kongresszusi bál végén kimerülten, mindenféle élményekkel teli elbúcsúztam a régi és új ismerősöktől, sokszor fordult meg a fejemben: mit is jelentett ez a kongresszus? Hogyan értékelhetjük eredményeit, hogyan tűzte ki feladatainkat? Jól belegondolva, nem is könnyű a válaszadás, de megkísérlem.

A KISZ VIII. kongresszusára való készülődés a nyár végén kezdődött el mindenütt — mi is az aligai KISZ-táborban beszéltük meg először teendőinket. A KISZ KB kongresszusi leveléről egyetemi közvéleményünk ugyan nem volt túl jó, de egy biztos: megmozgatta az agyakat, sok gondolatot hozott felszínre. Ez országos tapasztalat: szóban és írásban, taggyűlésen és levélben

minden eddiginél több KISZ-tag mondott véleményt az ifjúsági szövetség munkájáról.

És az is megállapítható, hogy a kongresszus dokumentumaiban — ha a taggyűlési, küldöttértekezleti felszólalásoknál többnyire jóval tompítottabb formában is —

találkozhattunk azokkal a véleményekkel, bírálatokkal,

amelyeket a KISZ-tagság nagy része elmondott az előző hónapok eszmecseréi során.

A kongresszus három és félnapos tanácskozása tehát

egy folyamat záróaktusa volt,

a szervezet négyéves munkájának ünnepélyes zárszámadása. Ezt azért is érdemes felidézni, hogy világos legyen: illúzió lenne a kongresszustól világrengető újdonságokat várni. Egy ilyen tanácskozás

feladata éppen az összegezés,

és éppen a kongresszust megelőző viták aktivitásából, az 1970 februári párthatározatból, az ifjúsági törvényből és másokból következik, hogy a kongresszusok már meglehetősen ismert, sőt részben már a megvalósulás útjára lépett következtetést, célkitűzést emelt határozattá.

Magáról a kongresszusról sokat lehetne mesélni. A benyomások vegyesek. Az ünnepélyesség, a nagy felelősség tudatából származó — talán a szokottnál sok küldöttben nagyobb — megilletődöttség megkapó volt — a túlszervezések, vastapsok tömege ellenben kívülről szemlélve visszatetsző. Igaz, hogy néhány (alsóbb és felsőbb) KISZ-vezető hivataloskodó, öreges stílust mutatott — de

lelkesítő volt hallgatni Fock elvtárs kezdeményezésre, bátorságra, kockázatvállalásra buzdító szavait.

Igaz, hogy néhány túlkoreografált ál-spontán éneklés vagy jelszókiáltás nem egészen sikerült, de a hosszúra nyúlt szünetekben énekkel, tánccal, játékkal, valóban spontánul és valóban kedvesen, fiatalosan töltötték néhányszor az időt a küldöttek. Igaz, hogy — főleg néhány esetlenül beállított tv-felvételen — a kelleténél többnek tűnt az 30—35-ön felüli küldöttek száma,

ugyanakkor azonban a küldötteknek több mint negyede 20 éven aluli volt.

Például még soha ennyi középiskolás nem jutott el ilyen fórumra. Összegezve: igaz, hogy volt néhány nem tetsző jelenség, de a kongresszus jelentősége, értéke nem ezektől függ.

★

Az előbbieknél fontosabb tapasztalat az, hogy sokaknak nem világos még a kongresszusok funkciója. Az okokat soká lehetne elemezni, írjuk le most csak a tényt: a kongresszusok sokszor nem annyira egy szervezet tényleges döntési és vitafórumai, hanem egységdemonstrációk, ünnepségek.

Mindkét szerepére szükség van, de az arányt még mindig nem érezzük, noha kétségtelen a haladás. Sok még a lekerekített, otthon szépen megfogalmazott hozzászólás és kevés a vita.

Mindezek — és ezt kell hangsúlyoznunk — a tagságon, a küldötteken is múlnak! Hiszen a példa is mutatta, hogy a testületi demokrácia értelmezésében is kettőn áll a vásár; és megfelelő fellépéssel sokmindent el lehet érni. A példa, amelyet említettem: a kongresszus elé terjesztett javaslattal szemben a küldöttek elfogadták azt, hogy a Szervezeti Szabályzat továbbra is tartalmazza a KISZ-alapszervezet tevékenységében való aktív részvétel követelményét. (Ennek leírására azért is ragadtam itt meg az alkalmat, hogy a december 12-i Népszabadság közlemény sajnálatos tévedését helyesbítsem.) És eljuthatunk az első, saját munkánkra vonatkozó következtetéshez is: minden szinten, az alapszervezetek taggyűléseitől a KISZ-bizottság munkájáig, vezetőknek és tagoknak egyaránt

tovább kell lépnünk abban, hogy a testületekben érdemivé, tartalmivá váljon a demokratizmus, hogy minden KISZ-tag, minden testületi tag tisztában legyen jogaival és kötelességeivel, és éljen is velük,

főleg azokkal a jogokkal, amelyekkel élni kötelesség is egyben! Mert innen, az alapszervezetkből, helyi testületekből indulnak el azok az emberek, akik később magasabb fórumokon jól vagy rosszul szerepelnek — ahogy megszokták, ahogy megszoktattuk őket! —, és azok a kezdeményezések, amelyekből vagy lelkesítő tömegakció, vagy erőszakolt, formális tevékenység lesz, attól függően, hogy mennyire érvényesült a demokrácia a legalsó lépcsőfokon!

★

Azzal kezdtem, hogy a kongresszus záróaktus. De természetesen

nyitánya is a következő négy évnek, és most számunkra ez a fontosabb.

A határozathozatalt élénk vita előzte meg. A **840** küldöttből **130** szólt hozzá plenáris vagy szekcióülésen, amire még soha nem volt példa.

A szekcióülések különben is kitűnő újításnak bizonyultak.

Többen jutottak szóhoz, és konkrétabban és elemzőbben lehetett szólni, mivel azonos rétegből való, egymás gondjait jobban ismerő küldöttek voltak együtt. A szekcióülések ajánlásokat fogadtak el, amelyek kongresszusi dokumentumként jutnak el az új KISZ KB-hoz és az állami szervekhez. Az egyetemi-főiskolai szekció anyagiból a **KÖZGAZDÁSZ** csak szűk kivonatot tud közölni, de ez is mutatja:

ezek az állásfoglalások világosak, konkrétak, és rengeteg olyan kivánságnak adnak hangot, amelyeket mi is sokszor és rég emlegetünk.

(Az utolsó decemberi Közgazdászban az egyetem négy kongresszusi küldötte megpróbálta megfogalmazni, mit visz a tarsolyában a kongresszusra: nos, aki ezt újraolvassa, örömmel fedezi fel, hogy **szinte mindegyik** javaslat, hozzászólás helyet kapott az állásfoglalásokban!)

A kongresszus fontos hivatása volt a választás is. Nincs itt módom részletes adatok ismertetésére, de határozottan állíthatom: **a Központi Bizottság, és az intéző bizottság** fiatalodott, összetételében **feltétlenül jobb lett,** mint eddig volt. Talán nem túlzás ennek egyik jeleként értékelni azt, hogy KISZ-szervezetünk agit.-prop. titkárát. **Nagy Sándort a Központi Bizottság tagjává választották.** Lényegesen javult az egyes rétegek képviselete, és megtörténtek az első lépések a rétegmunka kereteinek kialakítására, a rétegtanácsok szabályozására is.

★

Néhány, talán töredékes gondolatot, benyomást gyűjtöttem csak itt össze értékelésként.

A klubban, a kollégiumokban a remélhetőleg sok érdeklődő ennél részletesebb tájékoztatáshoz is jut majd a küldöttekkel hamarosan megrendezendő beszélgetéseken.

Most végezetül arra szeretnék csak utalni, melyek a fő tanulságok egyetemi KISZ-szervezetünk számára.

A tanulság — röviden megfogalmazva —: **jó úton járunk.** Jó úton járunk akkor, amikor tagságunk politikai aktivitását igyekszünk fokozni. Helyes az a törekvésünk, hogy a szakemberképzés folyamatában, az oktatás-korszerűsítésben, a szakmai-tudományos munkában növelni akarjuk KISZ-szervezetünk szerepét, és hogy egyre aktívabban veszünk részt a **Kari** és **Egyetemi Tanácsok** munkájában. Jó, hogy fejleszteni, segíteni próbáljuk a mindinkább előtérbe kerülő alapszervi munkát. Jól fogtunk neki a **Studium Generalenak,** jó irányban kezdeményezzük a diákok szociális helyzetének javítását, és így tovább. Nagyon sok példát lehetne még felhozni, de talán ez is mutatja, hogy jogos volt a benyomás:

a kongresszus határozatával, állásfoglalásával a mi törekvéseinket is jóváhagyta!

Én is úgy érzem, ebben a továbbfejlődés feladatai is benne vannak. Hiszen a feladatokat többnyire jól látjuk, csak a megvalósítás, az „apropénzre váltás" bizonyul bonyolultabbnak, nehezebbnek. Abban azonban biztos vagyok: ha a viták, beszélgetések során megmutatkozott sok energia, elképzelés, tenniakarás a most következő munkában is megnyílvánul, nem vallunk kudarcot. És akkor lesz igazán pozitív a KISZ VIII. kongresszusának mérlege a mi számunkra.

DOMÁNY ANDRÁS

Nem férünk a bőrünkbe?

Sehogysem boldogulok az olyan fogalmakkal, mint „az ifjúság", „a fiatalok". A fiatalok, akik nem férnek a bőrükbe, jóllehet éppen túl nagynak érzik, akik követelnek, türelmetlenek, holott gyorsnak érzik a tempót és öregebbek a legöregebbeknél — ezek a fiatalok akkor éppen nem én, nem mi vagyunk. Mintha mindig a távollevőkről lenne szó. A fiatal szakmunkás úgy érzi, ezt a mondatot diáknak szánják, a diák a háta mögé néz, kihez is beszélnek.

Beszélgessünk hát önmagunkról. Most induló sorozatunkban számtalanszor lesz szó az ifjúságról általában, de megpróbáljuk bekeríteni ezt a kifejezést, tágítani generációs értelmezését. Nem azok írnak majd, akik erre joggal tarthatnának igényt — a hallgatók —, s ezért magyarázattal tartozom.

Ugy húsz év körüliek gyakran játszottunk házibulikon hajnal felé, hogy körbeültünk, s megpörgettünk egy üveget. Akinél megállt, annak vallania kellett — önmagáról. S ugyanazok, akik még az este kezdetén egy többezer éves irodalmi emlék szerzőjéről, vagy az alkalmazott matematika lehetőségeiről vitáztak szakavatottan, most semmitmondó mondattöredékekkel küszködtek. Riadt arcuk mutatta, milyen keveset tudnak, milyen hihetetlenül keveset tudatosítottak mindabból, ami bennük, velük történt. Azóta sok-sok vallató beszélgetés, az önkeresés ösztönös faggatódzásai közben megerősödött bennem a gyanú — tudatosságunk véget ér ott, ahol a „bőrünk" kezdődik. Másoknak kell felrajzolni portréinkat, megmutatni mai arcvonásainkat, hogy holnap magunkra ismerjünk.

Nehéz vállalkozás, mert nincs egy könnyen követhető vezérfonal amelyen elindulhatnánk. Az elődök, — mai szemünkkel — szerencsésebbek voltak. A történelem diktálta számukra az „egyértelmű" értékmérőt. A felszabadulás után — leegyszerűsítve — előbb a munkateljesítménynek, majd a politikai hitvallásnak, később a kettőnek együtt volt sorsdöntő, emberítélő ereje. Az ötvenes évek vargabetűjét megkerülve — a fiatalok és nem fiatalok többsége tudhatta miben, s hogyan méretik meg.

Ma, ha valaki akárcsak a tanulásban teljesítené valamennyi előírt kötelezettségét, nem érne el többet, mint hogy eminens legyen. Attól, hogy a legjobbak közé emelkedjék, még igen távol áll. Ahhoz még mint társ, egy közösség tagja, vitapartner és barát, mint korát ismerő és környezetét befolyásolni, alakítani képes marxista is ki kell magasodjon a többiek közül. Ember kell legyen, a szónak valami igen bonyolult értelmében — a korát, a létezését átszövő valamennyi szálba kapaszkodó —, önmegvalósítás eszményképét vallva.

Ahogy az ország előtt sem áll egyetlen, fekete-fehér választót, s a kérdések egész rendszerére kell csaknem egyidőben választ lelni, ugyanúgy az emberi megítélés mércéje sem ugorható át egyetlen nekirugaszkodással. A próbakő, szép szóhasználattal, a napjaink forradalmisága nevet kapta. Tartalmát nem könnyű kézzelfoghatóvá tenni. Leegyszerűsíteni igen: a napnak mind a huszonnégy órájában vizsgázunk. Ki-ki lehetőségei és vállalásai szerint.

A pályájukra, „felnőtt" életükre készülőket érinti legérzékenyebben ez a megfogalmazatlan számonkérés, mert alakuló, szükségszerűen csak most alakítandó életmódjukról, célokról, s azok közelítésének mikéntjéről kellene számot adniuk. Ha a hasznos és haszontalan órák puszta összegezését kívánnák tőlünk, könnyű számadás lenne. De elfoglaltságaink egész rendszerét kell vizsgálat alá vetnünk, döntenünk vállalkozásaink szükségszerűségéről.

Akik ide, az egyetemre jöttek, akarva-akaratlanul szakmát választottak, olyan hivatást, amely értelmiségi életmódot követel. Naponta megújuló szellemi párharcra kötelezték magukat, képességeik és tudásuk, szándékaik és környezetük szakadatlan ütköztetését vállalva.

Ehhez pedig egy olyan életforma kialakítását kell megkezdeniük, amelyik nemcsak keret, hanem biztosíték a valóraváltásra. A lakás, barátok, társszerzés nehéz évei ezek, vagy még csak az elképzelések kialakításának látszólag problémamentesebb ideje. De minden nap mérföldkőnek számít, mert soha később ennyi elhatározást nem kell hoznunk egyszerre, mint pályánk kezdetén. Minél előbb szinkronba hozzuk önmagunkat a lehetőségeinkkel, annál előbb kezdhetjük feszegetni korlátainkat — ha beléjük ütközünk. Kérdés, elérjük-e őket.

Nem tudom, igaz-e, hogy nem férünk a bőrünkbe? Inkább mintha kicsit lötyögne rajtunk. Nem feszítjük meg igazán izmainkat.

Találomra megkérdeztem néhány ismerős hallgatót a mindig rohanók, a soha nem ráérők közül, mivel foglalkoznak komolyan szabad idejükben a kötelező tanulmányokon kívül. Legtöbben azt válaszolták, hogy nyelvet tanulnak. Nem azért, mert a külföldi szakirodalom fordításához van szükségük rá, nem is azért, mert munkájukhoz a nyelvtudás nélkülözhetetlen lesz, hanem csak úgy, kedvtelésből. Szervezett lehetőségük van rá, megmondják nekik mit, s hogyan tanuljanak. Nem gyerekjáték, de nem is kíván különösebb erőfeszítést, kezdeményezést tőlük. Elégedettek magukkal, de elégedetlenek a jövőjükkel.

Vannak, akik még ennyit sem tesznek. Tanulnak — annyit, hogy bent maradjanak az egyetemen — és tevés-vevésbe fulladt óráikról számot sem tudnak adni. Ők, s a mindenütt egész emberként jelenlevők, a tenniakarók is valamennyien „a fiatalok". Hogy milyenek is valójában, és ki-mi alakította ilyenné őket, valamennyiőnket, ennek felkutatására indulunk most néhány lapszámon át.

KÉKESI KATALIN

KÖZGAZDÁSZ

Egyetemünk számos más szocialista ország hasonló jellegű felsőoktatási intézményével tart fenn gyümölcsöző kapcsolatot. 1971. december 6. és 10. között. dr. Solymár Károly oktatási rektorhelyettes vezetésével a Pozsonyban megrendezésre került nemzetközi TDK-konferencián egyetemünk is képviseltette magát. A küldöttség tagjai: Tarján Dániel IV. éves iparszakos hallgató és Késedi Ferenc IV. éves pénzügyszakos hallgató voltak .

A konferencia egy-két tanulságot hozott a jövőre nézve. — Nemzetközi konferencián elsősorban olyan témával érdemes szerepelni, amely nem kifejezetten speciális hazai témát dolgoz fel. Ilyen szompontból nem volt szerencsés Késedi Ferenc dolgozatának témaválasztása, aki munkájában a magyar bér- és jövedelemszabályozással foglalkozott.

— Bár a kiírás értelmében mindenki saját anyanyelvén adta elő dolgozatát, mégis célszerű lett volna a közönségre való tekintettel nem magyar, hanem orosz nyelven előadni a dolgozatot.

A Nemzetközi TDK-konferencián Tarján Dániel Szellemi termékek nemzetközi cseréje c. dolgozata megosztott harmadik díjat nyert.

A vezetőképzésről önkritikusan

(Folytatás az 1. oldalról)

Alig egy évvel ezelőtt **minden tapasztalat nélkül** kezdtünk neki a vezetőképzésnek. A felsőbb KISZ-szervezetektől komoly elvi, de ennél kevesebb gyakorlati, „szakmai" támogatást kaptunk. **Mit értünk az állandó szakmai segítség hiányán?**

— A KISZ-ben nincs olyan intézmény, bizottság, egyáltalán olyan és csak olyan feladattal megbízott ember (tudomásunk szerint), aki a KISZ-szervezetekben folyó vezetőképzések állandó felügyeletével, gyakorlati, szakmai segítségével foglalkozna.

Ebből következik, hogy ami segítséget kaptunk felső szervektől (bár ez is nagyon jelentős volt), az csak alkalomszerinti és személyes kapcsolatokon alapuló lehetett. A felsőbb szervekben dolgozó KISZ-vezetők más elfoglaltságuk mellett — és ez érthető is — nem vállalkozhattak állandó segítségre. Égetően szükségszerű lenne **vezetőképzési módszertani központ** létrehozása is, vagy legalábbis — rövid távon — az 5 hónapos Központi KISZ-iskola megbízása azzal, hogy az intézményi KISZ-szervezeteket **rendszeresen** lássa el **módszertani anyagaival.**

Mi, akik a vezetőképzést irányítjuk, szervezzük, nem vagyunk képesek lépést tartani a rohamosan növekvő irodalommal, módszertani ismeretekkel. E téren tehát feltétlenül több segítségre van szükség. Nagyon sajnálatos az a fennálló helyzet, hogy a vezetőképzést irányítók nem, vagy alig állunk magasabb szinten ismeretek, tájékozottság tekintetében a vezetőképzésben résztvevőnél.

Mi lenne az optimális?

Ha **fáziseltolódás** jöhetne létre a „képzők" és „képzendők" okítása között, azaz az adott képzési rendszert (sőt esetleg annál magasabb szintet is) már elvégzettek irányíthatnák a többiek munkáját. Ez a követelmény a mostani elsőévesek képzésénél már részben megvalósulhat, s ez reméljük, érezteti is majd a hatását.

A magunk részéről annyiban is szeretnénk hozzájárulni a fenti nehézség leküzdéséhez, hogy a következő félévben egy ún. **„kutatócsoportot"** hozunk létre, amelynek a feladata — minden szervezési kérdéstől mentesítve — a különböző irodalmak, módszertani kiadványok tanulmányozása, egyedi esetek alapján általánosítható szituációk kidolgozása lesz.

A fenti nehézségekre odafigyelve vázoltuk fel **e félévi elképzeléseinket,** melyek még nem teljesen véglegesek.

a) **Az elsőévesek számára** — bemelegítő jellegel, az emlékezetes Fischer-esten felbuzdulva — **retorikai tanfolyamot** tervezünk. Ehhez szeretnénk tankönyveket, sőt esetlegesen magnószalagokat is beszerezni. Az éves vezetőképzést velük szeptemberben kezdjük el, hogy ezzel (az oly sokak által szóvá tett) 4 és fél hónapos szünetet a tavaszi és őszi félév között elkerüljük.

b) **A vezetőképzésben már résztvettek számára** pedig nem kötelező jelleggel részben **retorikai tanfolyamot,** részben pedig **agitációs és propaganda funkcionális képzést szervezünk.** Ez utóbbi tematikáját agit.-prop. módszertani kérdések és ifjúságpolitikai kérdések alkotnák, részben a továbbra is megjelenő Ifjúságpolitikai tájékoztató felhasználásával.

REGŐCZI ISTVÁN

A párt-vb üléséről

Január 28-án a párt végrehajtó bizottsága tárgyalta a KOZGAZDÁSZ múlt évi tevékenységét. Megállapították, hogy az újság feladatait jól ellátja, segíti a pártot, az állami vezetést, a KISZ-t célkitűzései megvalósításában. Eleven vitafórum, tartalmas, olvasmányos, színes diáklap.

A párt végrehajtó bizottsága ezúton is elismerését és köszönetét fejezi ki a szerkesztő bizottságnak, a lap társadalmi aktivistáinak — hallgatóknak és tanároknak —, és bízik abban, hogy a jövőben is sikerrel teljesítik megnövekedett feladataikat.

Vizsgaösszeállításunk készülhetett volna más napon is — a lényegen mit sem változtat... — KERESZTMETSZET ez: tükrözi az oktatási folyamatot, pl: a jó és rossz szemináriumokat. A szorgalmas diákot és lelkiismeretes tanárt, ... vagy fordítottját! — VAN MIT JAVÍTANUNK!

Az utolsó napon...

Január 22-én notesszel, fényképezőgéppel felszerelve portyára indultunk.

Akik már elfelejtették volna: jan. 22. arról nevezetes, hogy a vizsgaidőszak utolsó napja volt.

A feledékenyek jórészt felsősökből kerülhetnek ki, mert az említett napon velük alig találkoztunk. Főként másod- és elsőévesek várakoztak az ajtók előtt, és nem nehéz kitalálni azt sem, hol volt a legnagyobb tömeg. Természetesen a matematika tanszék előtt. Törődött arcok, izgalom, idegesség. Érthető, hiszen sokan második, harmadik nekifutással próbálják venni az akadályt.

Benn *dr. Szép Jenő, dr. Denkinger Géza és Lajos Sándor szóbeliztet.* A minimális pontszám 12, de a 10—11 pontosoknak is adnak lehetőséget a javításra. Sőt, ha más tárgyakból jól áll a „páciens", 9 pontos írásbelije alapján is megpróbálhatja elérni a bűvös elégséges értékhatárt. Ennek ellenére, sokszor nem sikerül. Volt olyan eset is, hogy 11 pontról rontott valaki, a szóbelin derült ki, hogy semmit nem tud.

Bár ez elég ritka eset, a matematika tanszék utolsó vizsganapi mérlege meglehetősen szomorú képet nyújt.

A hírek 50 százalékos bukási arányról szóltak, de hát a hírek mindig túloznak. „Csak" negyven százaléknak (körülbelül) nem sikerült január 22-ig sikeres vizsgát tenni valószínűségszámításból!

Egy vizsganapból ugyan nem lehet messzemenő következtetéseket levonni, még akkor sem, ha az utolsó vizsganap, jan. 22. tapasztalata azt mutatja, legjobban a másodévesekre járt rá a rúd ebben a vizsgaidőszakban. A „babért" kétségtelenül a matematika tanszék vitte el, de elm. töriből sem sokkal kevesebben próbálkoztak az utolsó napon.

Miközben a vizsgázó felkészül, *dr. Szigeti Endre* saját tapasztalatairól, hírek és rémhírek keletkezésének hogyanjáról beszél.

— Nagyon változó az egy vizsganapra összegyűltek felkészültsége. Éppen ezért nem lehet egy nap eredményéből általános következtetést levonni. Volt például olyan napom, amikor csupa jeles, jó eredmény született. Villámgyorsan elterjedt a híre, s akkor mindenki nálam akart vizsgázni. Aztán egy másik csoport hat elégtelen produkált, és máris szárnyra kapott a hír: „inkább egy helyből u. v., mint Szigetihez kerülni."

Nyílik az ajtó, s a vizsgázó, *Gyulavári Antal* jelzi, hogy befejezte a felkészülést. Gondterhelt arccal kezdi meg a felelést, hiába biztatja a vizsgáztató, hogy vágjon barátságos arcot a fotóhoz. Ez csak egy kicsit később, a folyosón sikerül neki, amikor a szokásos kérdésre, „hogy mentél?", válaszként mutatja az indexet. Négyes.

A harmadik emeleten elsősökkel találkozunk. *Csomor Józsefnél* vizsgáznak — tizenhatan — filozófiából. A teremben már négy fej hajol a papírok fölé. Ki a toll végét rágja, ki a semmibe réved, majd — isteni szikra — sebesen írni kezd.

Bőven van idő a felkészülésre, és a sorok egyre szaporodnak a papírokon.

Aztán a legbátrabb amazon (vagy a legjobban felkészült?, vagy a legszerencsésebb? — vagy mindhárom egy személyben), *Donner Ágnes* az asztalhoz ül és elkezdi mondani. Hármassal távozik.

Hát ezt láttuk az utolsó vizsganapon. Meg egy nagyon vidám, felszabadultan nevetgélő társaságot. Meg egy sírdogáló lányt és az őt eredménytelenül vigasztaló fiút az ablaknál. Meg lányokat, fiúkat a KISZ-bizottságon kérvényeket fogalmazva: „Tisztelt Dékán elvtárs..."

Nagy Kati

Az igazi tűzkeresztség

A „TŰZKERESZTSÉGEN" MI, IDEI GÓLYÁK a számítástechnika koncentráció jóvoltából már meglehetősen korán túlestünk, de az első klasszikus (szóbeli) vizsgára december 20-án, vagy az azt követő napok valamelyikén került sor.

Igen sokan választották a pg-t első vizsgának, bár természetesen, vannak kivételek. Olyanok, akik vizsga nélkül lettek pg-jegytulajdonosok. Tehát a megajánlott jegyesekről van szó. Bár számuk nem csekély, a jegymegajánlás mégsem mondható általános gyakorlatnak.

Az 5. állami csoportban például öten választhattak, elfogadják-e a megajánlott jegyet, vagy sem? (Természetesen, az előbbit tették.)

A 6. csoportban szintén felmerült a jegymegajánlás gondolata, de mivel az utolsó felmérő dolgozat az egész csoportnak gyengén sikerült, így nem valósult meg. Jó néhány csoportban azonban nem volt jegymegajánlás. A vizsga nélkül vizsgázottakat irigykedve néztük — persze, az az igazság, hogy ők év közben éppen eléggé megizzadtak jegyeikért, mivel a felmérő dolgozatok kifogástalan — vagy „jó" volta — az aktív szereplés, és ezen túlmenően az ajánlott irodalmak tanulmányozásával nyújtott többletmunka szükséges feltétele volt a 4-es vagy 5-ös megajánlott jegynek.

FÉL EGY. AZ EBÉDLŐBEN ZSÚFOLTSÁG. Mostanában az a hobbym, hogy ebéd közben asztaltársaságom tagjait a pg-vizsgáról faggatom.

— Miért pg-ből mentél először?

— Gimnazista voltam, nem foglalkoztam pg-vel régebben.

Őszintén megmondom, év közben sem hajtottam erősen. Úgy gondoltam, ha pg-vel kezdek, a szorgalmi időszak utolsó hetét — amely már elég laza volt (??!) fel tudom használni a tanulásra.

A vizsgaidőszakban csak 4—5 napot tudtam volna a tárgyra fordítani.

— AZÉRT MENTEM ELŐSZÖR PG-BŐL, mert úgy éreztem, ezt tudom a legjobban. Év közben is sokat foglalkoztam vele, s így a vizsga előtt már csak egy gyors ismétlést kellett végezni.

— Szakközepes voltam, s így a pg. számomra nem volt új tantárgy. A tanulás módszerében azonban jelentős változtatást kellett végrehajtanom. A szakközépben a definíciók és alapfogalmak pontos, szó szerinti ismerete jelentette a biztos tudást.

Kevésbé került sor a megismert fogalmak és kategóriák gyakorlati példákkal történő megértetésére, valamint a különböző (marxista és polgári) álláspontok kifejtésére.

Itt viszont fő szempont az összefüggések felismerése. A Bertóti-előadások nyomán fedeztem fel a pg. logikáját. Ami eddig fogalmak, kategóriák és bemagolt definíciók laza halmaza volt, az összefüggések fényében vált logikus, rendezett, sokoldalú, komplex egésszé.

Úgy érzem, pg-szemléletem az elmúlt félévben sokat fejlődött.

(Megjegyzésem: s hogy valószínűleg helyes irányban, azt a 4-es vizsgaeredmény is bizonyítja.)

A VIZSGÁZTATÁS MÓDSZEREI NEM VOLTAK EGYSÉGESEK. Volt, ahol tételeket kellett húzni, volt, ahol a vizsgáztató adta a kérdést. Egyik ismerősöm példából felelt. Azt mondta, elég nehéz volt, de jól megcsinálta, s így egyéb témából nem is faggatták. A 6-os csoport tagjai két kérdéscsoportból húztak. Az egyik átfogó, nagy téma volt, a másik kérdés inkább definíció jellegű, rövidebb kifejtést igényelt.

EGY ÚJABB INTERJÚALANY.

— Nehéz volt?

— Nem. A vizsgáztatónk nem volt szőrözős.

— Köt, irodalmat kérdezett?

— Hellyel-közzel.

— Tudtad?

— Hát...

— Nagyon izgultál?

— Szerencsére nem. **Ebben az is nagy szerepet játszott, hogy a vizsgáztatónk egy-egy mosollyal, néha szóval is biztatott.** Megnyugtató érzés volt látni, hogy a vizsgáztató együttérez velünk, s ő is tudja, hogy az asztalnak ezen az oldalán melegebb van!

— A felkészülésben mennyiben segített a tanszék?

— Volt két csoportszintű konzultációnk, de a szemináriumvezetőt fogadóóráin is sokan felkeresték. Érzésem szerint, ez elegendő, s aki igénybe vette, sokat hasznosított a hallottakból.

AKINEK VÉGÜL IS SIKERÜLT.

— Hallottam, úvéztél. Miben látod sikertelenséged okát?

— Szakközepes voltam, s az elbizakodottá tett. Nem használtam fel jól a felkészülési időt, egyes részeket nem vettem át. Talán furcsán hangzik, de azt kell mondanom: ez az úvé jó lecke volt. A jövőben pontosabban és reálisabban fogom mérlegelni, hogy a vizsgaidőszakot hogyan osszam be, az egyes tárgyakkal mennyi ideig foglalkozzam. És mindent át fogok venni. A szerencsére nem lehet építeni.

— Hányasra javítottál?

— Négyest kaptam.

CSOPORT- ÉS ÉVFOLYAMSZINTŰ ÁTLAGEREDMÉNYRŐL beszámolni még korai lenne. De egy kis statisztikával szolgálhatok. Kollégiumi szobánk 9 tagja közül (fiúk!) öten négyesre, négyen ötösre mentek le. Átlageredmény: 4,4. (Nem tipikus,)

A vizsgaidőszak végét nem elég egy nagy sóhajjal nyugtáznunk. **Az első vizsgaidőszak, az első vizsgák fontos útmutatók a jövőre nézve.** Általános konzekvenciákat levonni azonban — lehetne, de kevésbé hasznos. A tapasztalatokat mindenkinek saját magának kell értékelnie, hogy az elkövetkezendő vizsgaidőszakok ne a szomorú emlékek listájára kerüljenek.

KÁDEK ISTVÁN
I/1.

A legbátrabb

Donner Ági 3-ast kapott, — Foto: BAJUSZ

Egy spec. koll-ról...

Tisztelt Sebestyén József, Tanár Úr!

Ön — meghívott előadóként — népgazdaság tervezés speciálkollégiumot tartott az elmúlt félévben. Bár az elnevezés nem fedi a tárgy jellegét, jobb nincs, és a tanszék sem talált jobbat. A speciálkollégium ugyanis az egyetemisták köztudatában olyan tárgyat jelent, melyet ha akarok tanulok, ha nem akarok, nem. Mivel nálunk ez a választási lehetőség nem állt fenn, indokolt, hogy vitatkozzam a speciálkollégium elnevezéssel.

Ön a mezőgazdaság közgazdasági problémáinak tárgyalását, valamint a termelési függvények közötti zűrzavar megszüntetését ígérte a félév elején. A program szép volt, de sajnos a megvalósítás annál kevésbé. Az anyag, amit kötelező irodalomként megadott, Mátyás professzor úr elméletörténet anyagának egy gyengébb, más szerző által feldolgozott kiadása, és a népgazdaság tervezésből már megismert ÁKM modellek számítása volt. Előadásain a problémákat nem, vagy csak alig tárgyalta.

Iratott egy dolgozatot is, mely az Ön akkori állítása szerint nem számított be sehová. A példákban egyébként helyettesítési határrátát és földárnak kamattal kombinált kiszámítását kellett elvégezni.

Annál nagyobb volt meglepetésünk, amikor a kollokviumon, — mely az eddigi évfolyamoknak nem volt, és a tapasztalatok után remélhetőleg a következőknek sem lesz — előhúzta a dolgozatokat és megállapította, hogy rosszul sikerültek. Ezek után kérdéseket tett fel, olyan kérdéseket, melyek Ön szerint hozzátartoztoznak az általános közgazdasági műveltséghez. Arról azonban „megfeledkezett", hogy ezeket a kérdéseket Önnel a félév során nem tárgyaltuk. Különben abban igaza van, hogy ezek a kérdések valóban élő problémák, de minekutána ezekkel az egyetemi pályafutásunk alatt még sehol nem találkoztunk, megválaszolásuk „nehézségekbe ütközött".

Körülbelül egy órás kérdezgetés után azoknak a hallgatóknak, akik addig keveset, vagy nem azt válaszolták, amit Ön szeretett volna, „szamárhidat" állított fel, amelyen azután a fent említett hallgatók — köztük én is — átmentek. A többiek, a csoport egyhangú véleménye szerint a vizsgán nyújtott produkciótól nagyjából függetlenül, közepest kaptak. Búcsúzóul még ellátott minket egy-két jótanáccsal, miszerint: „Nem tudja hogyan sikerült eljutnunk ötödévig", „belőlünk nem lesz jó közgazda", „nem lesz jó matematikus", „nem szeretne a főnökünk lenni", valamint hogy „belőlünk csak számítász lehet".

Nem kívánok Önnel ezen megállapítások helyességén vitatkozni, de szeretném néhány apróságra így utólag felhívni a figyelmét.

Nálunk a vizsgákon általában a leadott anyagból szoktak vizsgáztatni.

Az év elején megadott tematikához általában ragaszkodni szoktak.

Egy-egy dolgozatra fel szokták készíteni a hallgatókat, vagy a várható példák gyakorlásával, megadásával, vagy legalább a várható példatípusok megadásával.

Ez lenne az a néhány hiányosság, ami megítélésem szerint az Ön által adott rossz jegyeket eredményezte. Illetve még valami. Ön gyakran hivatkozik arra, hogy ezt és ezt már tanulni kellett volna, pedig nem tanultuk:

— De nem is tanította!

Tisztelettel:
Borsi György, „aki átment a szamárhídon."

Izgalom

— Mi van veled? Régen láttalak. (kérdezi negyedéves ismerősöm)

— Levizsgáztam.

— Na és, ezenkívül semmi újság?

Ebből az egész beszélgetésből csak ez a kezdeti bevezető rész az ami azóta is foglalkoztat.

Ebből is főleg az a „Na és"

Lehet hogy három év múlva én is így fogom elintézni ezt a kérdést. Most azonban sokkal többet jelent.

Elcsépelt közhely „egy újszülöttnek minden vicc új" de ez nem vicc csak egy olyan új forma, amiről sokat hallottunk, sok mindent tudtam, lényegét azonban most ismertem meg.

Valahogy úgy érzem most lettem igazán egyetemista.

Volt már vizsgám ezelőtt pl. az érettségi, az azonban egészen más volt. Ott olyan tanárok előtt ültünk, akik négy évig tanítottak és — őszintén szólva — ők is tudták, én is tudtam mit várhatunk egymástól. Itt ez a fajta kapcsolat szinte teljesen megszűnt, hiszen a szemináriumvezető is alig ismeri az embert. Sorozatos erőpróbák, az eredményhirdetések visszaadhatatlan hangulata így leírva nem sokat mond. Az érezheti csak aki már átélte, pontosabban fogalmazva végigizgulta.

Izgalom volt ez a javából. A legkülönfélébb rémhírek a tanszéki hirdetőtáblák előtt, a büfében, vagy a folyosón.

A sok kacsa is megviselte ez idegeket néha azonban az eredmény is ilyen hatással járt.

Az osztályzási rendszer 50% = „2-es" nem megszokott a középiskolai gyakorlathoz viszonyítva.

Túléltük.

Ez tény.

Az eredményt a statisztikák tükrözik. A következő vizsgaidőszak szerintem „könnyebb" lesz, hiszen már tudjuk milyenek a követelmények.

A „na és"-re azonban még egy kicsit várni kell.

SIROLA MIKLÓS

NÉHÁNY SZÓ AZ IPARGAZDASÁGTAN SZIGORLATRÓL

Egyik csoporttársam nehéznek találta az anyagot. Megmérte. Négy kiló 35 dkg volt.

Nem számoltam utána, de állítólag 3300 oldal volt a kötelező irodalom.

Egy évfolyamtársam egyetemi pályafutása alatt először szégyellte, hogy kettesre ment, pedig van már néhány egs. az indexében.

Nehéz volt ez a szigorlat? Igen. Nehéznek is tűnt? Nem annyira. Mégpedig azért nem, mert a két félév alatt mindenki rendesen, és folyamatosan tanult. Rá voltunk „kényszerítve". A tanszék nagyon helyesen — most látjuk az eredményét —, hétről hétre megkövetelte a készülést. Egy dolgozatra sem sűrűsödött össze másfél-kéthónapi anyag. Nem volt kiborító ZH-időszak november közepén vagy december elején, április végén és május elején!... Rohammunka gyakjegyért, vagy aláírásért!

Talán egyetlen nagy problémát a stencilhiány okozta. És ez abban a helyzetben, amikor az anyag 70%-át ilyen formában kaptuk, nem egy áldásos állapot. Igaz, ebben az is közrejátszott, hogy általában naprakész cikkeket, tanulmányokat kaptunk.

A vizsga írásbeli és szóbeli részből állt. Az írásbelit az idén vezették be először. Kétségtelen, ez az objektivebb elbírálást segítette elő. Az is kétségtelen viszont, hogy az írásbelinek így döntő szerepe volt. „Ha a dolgozatod sikerült, annál rosszabbat úgysem kapsz, esetleg eggyel jobbat". Ezt már az első vizsganap után tudtuk.

Ismertük az anyag központi témáit is. Éppen ezért hidegzuhanyként érte a jan. 19-én vizsgázókat, hogy az addigi három dolgozattal ellentétben, az egyik fő kérdés a „link témaként" elkönyvelt területfejlesztés volt. De hát, ilyen a diákszerencse...

Végeredményben simán vizsgázott az évfolyam. Az utolsó vizsganap után hárman maradtak függőben. Talán ők voltak a legjobban meglepve, amikor táviratot kaptak a tanszékről, hogy 22-e előtt levizsgázhatnak még egyszer. A kérvényírás, és szaladgálás mellőzésével. Az ő nevükben is kösz...

SIMOR ISTVÁN

Semmi se rosszabb a formalizmusnál
Az alapszervezet — a szervezet alapja
Tartalmi és módszertani segítség kell

Alapszerveink tekintélyes százaléka nem él. Működik, de tevékenységét a szervezeti keretek fenntartása jelenti, ami jobbik esetben formális taggyűlést, rosszabb esetben még azt sem jelent. Sajnos, kisebbségben vannak azok az alapszervek, ahol tényleges közösségi élet, mozgalmi munka folyik.

Alapszervezeteinket vizsgálva elsőként talán a vezetés problémája jelentkezik. Általában korai a választás, megelőzi azt az időpontot, amikor már több-kevesebb biztonsággal lehet választani, megbízatást adni. Rengeteg a kötöttség, kari, egyetemi küldöttértekezletek, lerövidült félévek, mind-mind sürgető tényezők. Ugyanakkor pedig már helyenként a választás komolyságát veszélyezteti, hogy a tagok nem ismerik egymást, szimpátia-alapon kénytelenek véleményt alkotni és mondani.

Szerencsére sok ösztönösen jó vezető van szervezetünkben,

csakhogy nem mindig ezeket választjuk meg. A kiemelkedő alapszervi titkárokra hamar rácsapnak a felsőbb egyetemi KISZ-szervek, kiemelik, az alapszerv megkezdheti „kitermelni" új vezetőségét. Nagyobb megbecsülést kell adni a kiváló munkát végző alapszervezeteknek. De

nem egyszerűen elismerésre van szükség,

hanem arra is, hogy hagyjuk őket dolgozni, engedjük őket éveken át vezetni alapszervüket. Egészségtelen az évenként 30—40%-os fluktuáció alapszerveinkben. Persze, ez azt is jelenti, hogy a tagság bátrabban él a gyenge vezetőség elmozdításának jogával. Ott, hol jól felkészült, koncepciózus vezetők vannak, mindenhol az átlagnál jobb alapszervi munka folyik, kialakult az alapszervezet törzsgárdája, az a 8—10 ember, aki a vezetőséggel együtt viszi előre a dolgokat. Gyakran lehet hallani: nincs tekintélye a vezetőségnek, illetve a vezetőségi tagoknak. Ne is várja senki, hogy a megválasztással együtt megjön a tekintély, nem is szabad, hogy így legyen! Mindennapi, apró munkával lehet csak valamirevaló eredményt elérni. Ne örüljön egy KISZ-titkár annak, ha mindenki hallgat, esetleg még figyel is a taggyűlésen, akkor legyen elégedett, ha belekiabálnak, ha vitatkoznak, ha sikerült életet vinni a rendezvénybe! A taggyűlésnek nem a formája, hanem a tartalma az érdekes.

Embereket és gondolatokat kell ütköztetni,

ez pedig merev keretek között lehetetlen. A KISZ-ből ki kellene már irtani a rossz értelmű felnőtteskedést, az ülések millióit. Ne szégyelljünk órás taggyűléseket, kari vezetőségiket tartani. A kérdések nem a megvitatás hosszától kapnak súlyt vagy tekintélyt.

Viszont tervezni, előre gondolkodni kell. Egy alapszervi vezetőségnek össze kell jönnie megbeszélni, hol tart, és mit akar. Azok a vezetők, akik ezt a két kérdést gyakran végiggondolják, tisztában vannak helyzetükkel és lehetőségeikkel.

A vezetőség járjon egy lépéssel a tagság előtt. De vigyázzon, nehogy három legyen belőle.

Egyetemi, kari szintű mozgalmi tevékenységünkkel elégedettek lehetünk.

Alapszervezeteink azonban gyengélkednek.

Így áll össze a fejére állított piramis. Az alapszervezet a „szűk keresztmetszet". Ki kell mondani ismét az alapszervben végzett munka elsőbbségét, bár ezt már annyiszor megtettük. Az alapszervezetek végzik a politikai tömegmunkát, tartalmi tevékenységük nélkül — egyetemi tevékenységünk igazi alapja hiányzik. Arccal az alapszervezet felé — mondtuk és nem csináltunk semmit. Mi jelenthetne előrelépést? Talán az is, ha megkövetelnénk felsőbb szervekben dolgozó hallgatóinktól vegyenek részt érdemileg saját alapszervük munkájában is. Félreértés ne essék, nem azt kell megkövetelni ezektől a rendkívül sokat vállaló aktíváktól, hogy szervezzék és vezessék alapközösségüket is, hanem azt, hogy figyeljék saját társaikat, éljenek közöttük és gyakrabban mondják el nekik, mivel foglalkoznak.

Elvárjuk minden KISZ-vezetőtől, hogy jól végzett munkája mellett alapszervében is legyen politikai vezető. Ne lereszkedjünk a tagsághoz, hanem velük induljunk.

Vezető, tömegbázis nélkül, és ezen belül saját társainak támogatása nélkül talajtalan és — ki kell mondani —, rossz vezető. Gyakori az elmenekülés az alapszervezettől, sokan a könnyebb közegellenállást választják, elmennek más területre dolgozni. Ehhez természetesen joga van mindenkinek. A probléma csak ott jelentkezik, ha mindenki, aki szíve-lelkét jelenthetné a mikroközösségnek, elmegy onnan. Ugyanakkor az is igaz, hogy remek alapszervezetet alkotnak olyan emberek is, akik tevékenységének zöme kívülesik az alapszervezeten — de ez már csak a közösségalakulás fejlettebb fokán képzelhető el.

Miképpen válhat egy verbuválódó másodéves csoport közösséggé? Biztos receptet nem lehet mondani. Az új alapszervezetek különböznek egymástól, tagjaik szakmai felkészültségében, mozgalmi tapasztaltságában, és a korábbi KISZ-alapszervezet minőségétől függően a közösségi munka akarásában. Az átlagnál jobb helyzetben indulnak a kislétszámú szakok, ahol a közös érdeklődés egységesebb alapot biztosíthat. A szakmai lehetőséget jobban ki kell használni a közösségalakulás érdekében is, először laza tanulmányi csoportokat, felsőbb éveken szakmai köröket alakítva komoly lehetőségeink vannak együtt dolgozó és politizáló közösségek kialakításához. A szakmai tevékenységhez hasonlóan alapszervezeti szinten elhanyagoljuk a kulturális programokat és a sportot, mint közösségfejlesztő tényezőt.

Fiatal, nemrég összekerült csoportok ezeken a területeken induljanak,

hiszen itt van a legjobb lehetőség ismerkedésre, közeledésre.

A közösségfejlődés első szakaszának laza kötődést kell eredményeznie

— azonban ez a szakasz is hosszú ideig, kb. egy évig tart. Természetesen, a „laza" programok előtérbe helyezése nem jelentheti azt, hogy politikai kérdésekkel nem foglalkozik az alapszervezet, azonban inkább az indirekt formákat kell előtérbe helyezni.

Az éles vitákkal vigyázzunk alapszervezeti szinten,

ugyanis fennáll a veszélye annak, hogy csak a leghangosabb két-három ember vesz részt benne.

Először olyan hangulatot kell teremteni, amelyben mindenki, tehát a legcsendesebbek is elmondják véleményüket.

Ugyanakkor segítsük a kiscsoportos beszélgetéseket, ez legyen az

agit.-prop.-titkár feladata.

Ha jól használjuk ki lehetőségeinket, ez az ismerkedési szakasz már a másodévben befejeződhet. Sajnos, van olyan negyedéves alapszervezetünk, ahol még ma sem tartanak itt.

Harmadévre már el kell érni azt a szintet, hogy alapszerveink aktívan politizáló, közös munkát végző szervezetek legyenek. Mindenkinek önálló, testreszabott feladatot kell adni. A jól megválasztott egyéni megbízatás nem választja el az embereket egymástól, lehetőséget ad az egyéni képességek kifejlesztéséhez. Nyugodtan ki lehet jelenteni,

csak az a hallgatónk marad meg ténylegesen a KISZ-ben, aki az első két-három évben megtalálja egyéni mozgásformáját,

rábukkan saját feladatára a közösségen belül. Enélkül kivédhetetlenül érdektelenné, közönyössé, azaz passzívvá válik. Az a KISZ-tag, akinek egy feladattal sikerült felkelteni az érdeklődést, már annak elvégzése közben is újabb, számára izgalmas problémával foglalkozik — már igényelni fogja az újabb és újabb feladatot. Megnyertük a mozgalmi munka számára ezt az embert. Csak türelmes és átgondolt lépéseket tegyen az alapszervi vezetőség,

senkit ne állítson erejét meghaladó feladat elé. Igényesen kell kitűzni a célt, de mindenki számára elérhető távolságban!

Lássuk meg a legkisebb eredményt is.

Segítséget kell nyújtani az alapszervi vezetőségeknek egyrészt úgy, hogy a kari vezetőségek önálló feladatokkal bízzák meg őket, másrészt pedig az ellenőrzés és beszámoltatás rendszeressé tételével.

A kari vezetőségek látogassák az alapszervi vezetőségeket,

találkozzanak minél többet a tagsággal. Az alapszervek segítésén túl a vezető szervek információellátottsága is javul, csökkenhet a KISZ-vezetők és a tagság közti távolság. A KISZ-bizottság dolgozzon ki olyan útmutatót, amely tartalmi és módszertani segítséget adhat alapszervezeteinknek a közösségalakulás különböző szintjein.

TARCSI GYULA

Jó dobás volt...

De azért reméljük, hogy az utolsó. Az történt ugyanis, hogy még december elején a GAZDASÁGTÖRTÉNET-tanszék, kedves kis hirdetőtábláján kihirdette: a decemberi vizsgákra december 9-én, a januáriakra pedig december 11-én lehet jelentkezni. Idáig nem is volt baj.

A baj ott kezdődött, hogy akik 11-én megjelentek, hogy jelentkezzenek valamelyik januári vizsganapra, kellemetlen meglepetésben részesültek.

A titkárnő elvtársnő közölte, hogy a januári vizsganapok többségét már lefoglalták. Hogy mikor? Hát 9-én. De hát ez, hogy lehet, kérdezték a kellemetlen meglepetésben részesülők, hiszen ki volt írva, hogy januárra 11-én kell jelentkezni.

Válasz: mi nem tehetünk róla, hogy a hallgatók nem tudnak olvasni. Aki bejött, annak elfogadtuk a jelentkezését.

Arról tényleg nem tehetnek, ha egyes hallgatók nem tudnak olvasni, hiszen ezt még egy alsóbb iskolatipusban kellett elsajátítani. De arról már igen, hogy így azok jártak rosszul, akik tudtak olvasni. Mindenesetre reméljük, május végén, csak a vizsgatárgyakra kell felkészülnünk, az ilyen esetekre nem. Mert ennek az lehet a következménye, hogy még többen felejtenek el olvasni.

Földes Péter

Játék a valósággal

A legkedveltebb játékokban mindig a valóság a játékszer. S minél élethűbb a játék, annál szívesebben játsszák. A döntési játékok a valóság új területeit vonják be a játékok körébe.

A New York Egyetem oktatásának 1967 óta közkedvelt és hasznos eszköze a menegement game — a döntési játék — amit átadtak egyetemünknek. Tizenkét napos próbajátékban — január 17-től 28-ig —, több iparág vállalati szakemberei, oktatóink és három hallgató döntötték el, hogyan sikerült, játszható-e a szimulációs modell magyar adaptációja. A programot dr. Zelkó Lajos és dr. Rabár Ferenc alakították át Lee J. Seidler és Myron Uretsky az amerikai egyetem professzorainak és Herber Mac Williams-nek, a modell átalakításában nyújtott segítségével.

A szocialista gazdasági környezetet — a piacokat, a bankot, a szállítókat stb. — egy IBM 360/40-es számítógépre 9 ezer lépésben programozott szimulációs modellje helyettesítette, némileg leegyszerűsített reakcióit „imitálva".

A játékosok 10—15 fős csoportokban három mosóporgyár vezetőinek teendőit látták el. A gyárat működésének 13. hónapjától a 20-ig, tehát nyolc hónapon át kellett irányítaniuk.

Mindhárom vállalat háromféle mosószert gyártott és négy piacon — a hazai, a szocialista, a fejlődő és a tőkés országok piacán — egymással versengve értékesítette. Két géppel vették át a gyárat, közülük az egyiket a 20. hónapban le kellett cserélniük, de több géptípus közül választva bővíthették gépparkjukat. Vállalkozhattak új gyárrészleg felépítésére is, dönthettek arról, saját fejlesztési alapjukból, vagy bankhitelből fedezik-e a beruházást. Rendelhettek új gyártmány kifejlesztésére alap vagy célkutatást, adhattak árengedményt vagy nagyobb reklámmal fokozhatták eladásaikat. Intézkedniük kellett a karbantartási költségek alakításáról, az adóelőleg nagyságáról, raktárkészleteik növeléséről vagy átcsoportosításáról.

Napról napra hozták döntéseiket, néha egy nap alatt két hónapra határozva meg a vállalat működését. A team-ek felosztották egymás közt a funkciókat. Volt, aki a pénzügyekkel, a termeléssel, mások a piackutatással és értékesítéssel, az anyaggazdálkodással foglalkoztak. Ki, mihez értett jobban. A számítógép sok mindent közölt, a tudnivalók egy százhúsz oldalas magyar nyelvű kézikönyvben is olvashatók. A gépi tablókon másnapra megjelent az előző nap hozott intézkedések eredménye, vagy éppen eredménytelensége. Jól áttekinthető volt a pénzügyi helyzet, a raktárkészletek, a termelés és értékesítés, sőt ha a vállalat piackutatási jelentést rendelt, nyomon követhette a konkurrens cégek értékesítéseinek részarányát az összpiacon, ismerte negyedéves mérlegüket.

Sok mindenről azonban „hallgatott" a gép. Titkos programjaiban jónéhány olyan adat állt készen, amelyet

a játékosoknak maguknak kellett kiszámolni, elemezni — mint például a karbantartási költségek szükséges mértékét. Gondoskodott a gép a meglepetésekről is. Felmondtak a gyár munkásai, szállítói nem fizettek, s egy rossz döntés ilyenkor a kb. ezer fős gyár holnapját fenyegette.

A döntéseket ezért, különösen kezdetben, alaposan megfontolták a „vállalatok" vezetői. Az első napokban egy-egy elhatározást 6—8 órás vita előzött meg. Újabb és újabb szempontokat, gondos elemzést főként a fiatal oktatók igényeltek, de hamar meg kellett győződniük arról, hogy erre igen ritkán ad módot a program — csakúgy mint maga a valóságos vállalati gyakorlat. Később már két-három óra alatt születtek meg a döntések, jórészt nem az optimálisak, hanem a hasznos „rutindöntések". (A mindennapi gyakorlatban jártas szakemberek hamar megtalálták a kiskapukat is. Például hitelt vettek fel — kijátszva az *oktatási bizottság* éberségét — olyan feltételekkel, amelyeket minden bankban legfeljebb megmosolyognak, vagy negyvenmilliós kinnlevőséggel zárták a negyedévet stb.)

Az első hazai döntési játékot értékelő tanácskozáson az amerikaiak úgy nyilatkoztak, hogy a játék színvonala a legjobb amerikai csoportokéval vetekedett.

A játékra felügyelő oktatási bizottság ezúttal nem hirdette ki, melyik vállalat lett a verseny győztese, de az egyes játékcsoportok maguk értékelték munkájukat és javaslatokat is tettek a modell hiányosságainak megszüntetésére. Valamennyien jónak, komolynak találták a játékot, különösen a marketing és pénzügyi részét, míg a termelési modell túlegyszerűsítettnek bizonyult.

A gyáramányfejlesztésben az árrugalmasság figyelembe vételére, a termelésben a fajlagos költségek ismertetésére, a gépcsere közelítésére a valóságos mechanizmushoz, a nyereségérdekeltség jobb kidolgozására vázolták elképzeléseiket az értékelők.

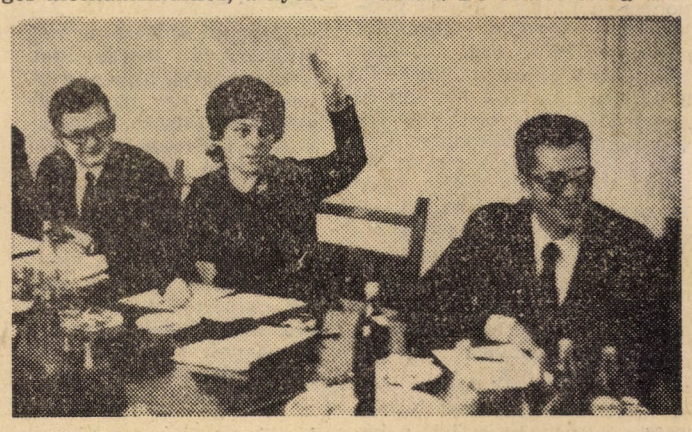

Igen fontos volt az első játékosok véleménye. Tapasztalataiktól függött, mikortól kezdhetik meg a játék oktatását egyetemünkön. Dr. Zelkó Lajos ígéretet tett, hogy a javaslatok közül a programozhatóakat szeptemberig beépítik a modellbe, s így az szeptembertől az oktatók rendelkezésére áll. A tervek szerint a végzős nappali hallgatók egy része az utolsó szemeszterben már „játszhat". Teljesítményüket aszerint osztályozzák majd, hogy a nettó jövedelem nagyságát, a piaci részesedést és a nyereségrészesedést értékelve vállalatuk hányadik helyezést ért el. Egyéni teljesítményeiket is értékeli a csoportot vezető oktató.

A játék izgalmas, s már a „felnőtt" játékosoknál bebizonyosodott, hogy a győzni akarás szenvedélye senkit sem hagy hidegen. Belekóstolva egy-egy ilyen játékos órába, meggyőződésem, hogy egy régi elképzeléshez jutottunk közelebb jónéhány lépéssel.

Az elkoptatott fogalmat már-már közhellyé degradálva úgy hívjuk ezt a hiányérzetet, hogy „az elmélet és a gyakorlat közelebbhozása".

A távolság erősen lecsökkent köztük. Bár ez a vállalat még nem igazi vállalat, a gondok is csak egy számítógéptől származnak. De óráról órára dönteni kell, választani jó vagy rossz megoldás között s már másnap le lehet mérni, mint gyűrűzik át egyetlen intézkedés hatása egy vállalat, a piac egész mechanizmusán — gyakran a legváratlanabb helyzeteket teremtve.

Nekem tetszett, nagyon tetszett ez a valóságot néha kísérteties pontossággal felidéző játék. Tetszett, mert lehetőséget teremt diploma előtt álló diákoknak arra, hogy összegezzék mindazt, amit éveken át — talán nem is sejtve mit miért — tanultak. Mert a realitást megközelítő képet ad arról, mennyi az értéke a tudásnak, s mennyi a tapasztalatnak. Az egymásrautaltságot bizonyítja, s módot ad képességeik, tudásuk ellenőrzésére. A döntési játékok mindebből adnak ízelítőt. Elterjedésükkel talán hitelét veszti az a közkeletű mondás, amit annyiszor a fejünkre olvasnak: A közgazdászok remekül dolgoznak a hullákon, de sanyargatják az eleven húst.

— kékesi —

...FILMKLUBBAN

Tizennégy nagyjátékfilmet igér a filmklub e félévi programja. Három premier előtti bemutatóra számíthatunk, nevezetesen: **Ingmar Bergman: Szenvedély, Bo Widerberg: Joe Hill** és **Jancsó Miklós: Még kér a nép** című filmjére.

A **Szenvedély** és a **Szégyen** című két Bergman film még a múlt félév igérete volt. Az, hogy vetítésük áthúzódott erre a félévre, részben szerencsésnek mondható. Így alkalom nyílik ugyanis a svéd rendezőgárda egy másik nagy egyéniségének, Bo Widerbergnek megismerésére, s a két rendező filmjeinek egy programban való szereplése érdekes összehasonlításra ad alkalmat. Widerberg társadalmi, politikai kérdésekre érzékenyen reagáló rendező. A programban szereplő három filmje — **Elvira Madigan, Adalen 31,** és a Joe Hill — közül az utóbbi most kerül első ízben a magyar közönség elé. Amerikába emigrált svéd munkásokról szól. Vezérük Joe Hill, aki munkásmozgalmi dalaival agitálva járja be Amerikát. Vándorútja halálával végződik — megölik.

Szergej Eizenstein klasszikus filmje, a **Patyomkin páncélos** mellett két szovjet alkotást láthatunk a klubban. **Alexander Mitta: Ragyogj, ragyogj csillagom** és **Gleb Panfilov: Tűzön nincs átkelés** című filmje a művész és a forradalom kapcsolatát boncolja az 1917-es forradalom utáni időszak tükrében. Panfilov filmjéből egy a polgárháborúban megölt fiatal lányt ismerhetünk meg, fennmaradt és megtalált festményein keresztül. E festmények filmváltozata Panfilov alkotása, a művészi és forradalmi gondolkodásmód rokonságát reprezentálja.

Utolsó lehetőség lesz a klubban **Louis Malle: Viva Maria** című filmjének (**Jeanne Moreau és Brigitte Bardot** főszereplésével) megtekintése. 1972. május 31-én ugyanis lejár a magyarországi forgalmazás joga.

A sorozat egyik legnagyobb élményét igéri **Alain Resnais** filmje **A háborúnak vége.** A franciaországi spanyol emigránsokról szóló történetet **Jorge Semprun** írta. Az irodalmi forgatókönyv magyarul is megjelent (Semprun: A háborúnak vége, Magvető Világkönyvtár sorozat Bp. 1969.). A film csak klubokban látható!

Noha a mozik már hetek óta játsszák **Bacsó Péter Jelenidőjét,** aktualitása, politikai fontossága miatt a film szerepel a klub programjában is. Ezen kívül három magyar filmet láthatunk. **Zolnay Pálnak** a mozik műsoráról méltatlanul levett **Arc** című filmje (előtte amennyiben a tv engedélyt ad rá, vetítjük az **özv. Farkasné** című kisfilmjét), **Sára—Csoóri—Kósa Feldobott Kő**-je és **Jancsó—Hernádi** új filmje a **Még kér a nép** szerepel a programban. Ez utóbbi forgatókönyve az 1971/12-es **Valóságban olvasható.** A magyar filmek után az említett szerzőkkel vitát szervez a filmklub.

— nak —

Vita

Szép lányok ne sírjatok?!?

FELE-FELE ARÁNYBAN

Női egyenjogúság? — Vannak ennél sokkal fontosabb, aktuálisabb témák is, ez Sanyi, elsőéves hallgató első reakciója a kérdésre.

— Ez persze nem azt jelenti, hogy a probléma nem létezik. Viszont éppen az egyetem az, ahol a legkevésbé érezteti hatását. A nagy áttörés ezen a fronton elég rég lezajlott, és szerintem ma, egyetemen belül egyáltalán nincsenek hátrányban a lányok.

Emlékszem a vitaindító cikk statisztikájára, de szerintem nem föltétlenül számadatokkal kell lemérni mindent. Azt hiszem, túl nagy jelentőséget tulajdonítunk a statisztikáknak.

Az, hogy kit választanak meg vezetőnek, véleményem és tapasztalatom szerint nem nemtől függ. Szűk körről, csak a csoportunkról beszélek. Nálunk mindig az általános szimpátia, népszerűség, rátermettség döntött ilyen esetben. Ettől függetlenül kb. fele-fele arány alakult ki, és nem hiszem, hogy ez olyan kirívó eset lenne.

Egyetemen kívül persze más a helyzet. Az, hogy egyes munkahelyeken ugyanazért a munkáért alacsonyabb bért kap a női dolgozó, a munka szerinti elosztás elve alapján természetesen elítélendő és korrigálandó. Bár ezen a téren saját konkrét tapasztalatokkal még nemigen rendelkezem, azt hiszem, itt is nagyon sok függ maguktól az érintettektől, a nőktől.

Elmondta:
SZABÓ SÁNDOR

Nem tipikus, de...

Női egyenjogúság...? Van, de mégsincs, a lányok azok, akik legkevésbé élnek ezzel a lehetőséggel..." — írja Kocsi Margit ezzel a témával kapcsolatban az 1971. nov. 25-i számban.

Véleményem szerint is erről az oldalról kell megközelíteni a problémát.

Érdemes közelebbről is szemügyre venni a már említett cikkben található táblázatot. Ebből megállapítható, hogy az egyetemen a hallgatók sokaságán belül a vezető funkció betöltése és a nemhez való tartozás között közepesen erős sztochasztikus kapcsolat van a fiúk javára. Ez a valóságos helyzet. Ahhoz azonban, hogy ebből helyes következtetéseket tudjunk levonni, a „miért"-re kell választ adni.

Ennek oka minden bizonnyal az, hogy már a jelöltek közé is kevesebb lány került be, nyilván azért, mert kevesebbet tevékenykedtek, munkájuk alapján nem hívták fel magukra a figyelmet. KISZ-gyűléseken, vagy egyéb KISZ fórumon nemigen hallatták a véleményüket, stb. (A félreértések elkerülése végett: nem vagyok a látványos funkciók híve.)

Nem valószínű az sem, hogy az I. évfolyam KISZ-vezetőségválasztásán megtörtént eset tipikus lenne, tehát nem ebből kifolyólag alacsony a lányok aránya. Szerintem ugyanis, csak amiatt nem billen a mérleg a másik fél javára, mert fiú! Eddig már elég sokat tevékenykedtem az egyetemen kívüli KISZ-fórumokon is, de még soha nem éreztem, hogy női mivoltomból eredően kerültem volna hátrányos helyzetbe.

Véleményem szerint, az egyenjogúság érvényesülésének lehetősége egyetemünkön megvan, hogy valójában nem funkcionál, az a női hallgatók tevékenységével, hozzáállásával magyarázható.

Pedig már a diákévek alatt kellene élni a lehetőségekkel, ugyanis ekkor még „tisztább" formában lehet érvényesíteni az ilyen irányú elképzeléseinket, mint később, amikor már más jellegű akadályok is adódhatnak (pl. családi kötöttség — még akkor is, ha megosztott a teher), s nem utolsósorban, az élet a hétköznapok realitásain keresztül már más mevilágításba helyezi az egyenjogúság kérdését.

Róth Istvánné, Koncz Margit
Statisztika Tanszék
gyakornoka

...elfogadjuk a szerepet

Gyakran nem érzem, miről is vitatkozunk mi egyenjogúság címszó alatt. Látszólag már mindenki elmondta az érveit. Én sem találok újabbakat annak bizonyítására, hogy az ember kétnemű. Ami évek óta először elgondolkoztatott, azt Kósa Erzsébet szociológus mondta a klubban: elképzelhető, hogy a nők több évszázados társadalmi pozíciója természeti tulajdonságokban is rögződik. Lehet, hogy mégis létezik egy sajátos női gondolkodásmód, logika és magatartás? S ha igen, miféle következményekkel kell nekünk nőknek számotvetni? Nem tudom.

Ismerem viszont a „másik nem"-mel való lépéstartásunk sok buktatóját. A könnyebb ellenállás pozícióját, amelyből elfogadjuk a ránkszabott szerepet, s lázadásunk is megmarad a négy fal között. Belenyugszunk a megváltoztathatatlanba. S azzal mentegetjük magunkat, hogy legalább nőiesek vagyunk. Nem határozottak, véleményükért „férfi"-módra kiállók, idejükkel maguk rendelkezők.

„Anonyma"

FIGYELEM, FONTOS LEHET!

— Az Állami Biztosító alábbiak közlésére kért fel bennünket. —

„Mint gyakorlatunkból kiderült, a biztosítottak jó része nem tudja, hogy ha több érvényes biztosításuk van, megfelelő feltételek esetén ugyanazért a balesetért egyszerre több biztosítás alapján jár kártérítés. Ha illetékes szervünknek a többszörös biztosításról tudomása van, úgy az érdekeltet, természetesen, felvilágosítják jogairól.

Mivel azonban az egyetemi hallgatók tanulóbiztosításukat többnyire nem a lakásuk szerint illetékes igazgatóságainknál kötik, ezúton szeretnénk figyelmezteti a tanulóbiztosításban részt vevő hallgatókat, hogy ha azon lakás tulajdonosának vagy bérlőjének, melyben családtagként állandó bejelentéssel rendelkeznek — esetleg nekik maguknak — háztartási biztosításuk van, úgy, ha balesetet szenvednek, mindkét biztosítás után kártérítésre jogosultak."

A Közgazdaságtudományok új Doktora

Egyetemünk oktatói közül mind többen szereznek tudományos fokozatokat, melyek a szakmai elhivatottság, önálló alkotóerő bizonyítékai.

Dr. Riesz Miklós a pénzügy tanszék docense 1971 decemberében védte Monetáris döntések című disszertációját, mely alapján a bíráló bizottság egyhangúlag javasolta a Közgazdaságtudományok Doktora címre.

A doktori értekezés opponensei Augustinovics Mária kandidátus, Ausch Sándor és Erdős Péter a közgazdaságtudományok doktorai. A disszertáció anyaga már korábban megjelent, mint egyetemi tankönyv Pénzforgalom és hitel cimmel. Az opponensek véleménye szerint dr. Riesz Miklós munkája mindenben eleget tett a tudományos fokozat megadási feltételeinek.

A könyv kettős feladatot oldott meg, egyrészt pénzforgalom és hitel tárgykörének ez az első magyar egyetemi tankönyve, másrészt mint tudományos alkotás, először foglalta össze a hitelpénzteremtés szabályozásának főbb lehetőségeit, (eljárásokat, technikai szervezeti, rendszerbeli variánsokat).

Augustinovics Mária külön kiemelte az ismert marxi forgalmi egyenlőség ex ante és ex post történő értelmezését, mely sajátos szemléletmódnak nemcsak a pénzügynek, hanem a tervezés területén is igen nagy jövője van.

Erdős Péter a munka kritikus állásfoglalásait méltatta és helyeselte dr. Riesz Miklós azon gondolatait, melyek a hitel cél — és lejárati elveinek túlhangsúlyozásával szállnak szembe.

Fontos elméleti megállapításai a könyvnek, a költségvetés meghitelezhetőségére, a hitelkamat és más monetáris eszközök korlátaira, a pénz- és a nem pénzjellegű bankpaszszívák megkülönböztetésére vonatkozó részek.

Természetesen ilyen rövid cikk keretében nem tudunk kitérni e nagyjelentőségű munka megannyi megállapítására, de a bíráló bizottság egyhangú szavazása úgy érezzük önmagáért beszél.

Gratulálunk!

Késedi Ferenc

Vajon sikerül-e?
(Foto: Bajusz K)

Dr. Palánkai Tibor:

Szimpozion a tőkés integrációról

1972. január 24—28. között Moszkvában **a tőkés integráció elméleti kérdéseiről** szimpoziont rendeztek. A szimpozionra a modern kapitalizmus-kutatásban a szocialista országok tudományos akadémiái közötti sokoldalú együttműködés Probléma Bizottságának tőkés integrációval foglalkozó munkacsoportja programjának keretében került sor. A szimpozionon hat szocialista országból (Szovjetunió, NDK, Lengyelország, Csehszlovákia, Magyarország, Bulgária), valamint öt tőkésországból (Olaszország, Franciaország, Belgium, Nagy-Britannia és Finnország) marxista kutatók 38 előadással és 52 hozzászólással vettek részt.

A szimpozionon Magyarországot hat marxista kutató képviselte, s három előadással szerepeltünk.

(Egyetemünkről dr. Sütő Ottó és Palánkai Tibor volt kint. — **SZERK.**)

A szimpozion a tőkés integráció legfontosabb elméleti kérdéseinek megvitatására és tisztázására koncentrált, olyan kérdésekre keresett választ, mint az integrációs folyamatok lényege, alapvető jellege, belső ellentmondásai és más gazdasági folyamatokkal való összefüggése. A viták természetszerűen nem korlátozódtak csak a tőkés integrációra, számos résztvevő foglalkozott részben a tőkés és szocialista integráció összefüggéseivel, valamint az integráció legfontosabb sajátosságaival és különbségeivel a két különböző társadalmi rendszerben. Az a tény, hogy a konferenciára nemcsak közgazdászok gyűltek össze, hanem marxista szociológusok, jogászok, politológusok és gyakorlati politikusok is, lehetővé tette a kérdés sokoldalú, sokdimenziójú vitáját.

A vitában résztvevők csaknem kivétel nélkül egyetértettek abban, hogy az integráció folyamata nemcsak a szocialista, hanem a tőkés világrendszerben is objektív tényezőkre, végsősoron a termelőerők fejlődésére vezethető vissza.

A nemzetközi gazdasági integráció alapja mind a tőkés, mind a szocialista országok esetében a gazdasági élet növekvő internacionalizálódása,

az integráció ennek magasabb, a tudományos és technikai forradalomnak megfelelő szintjét jelenti. Természetesen az integrációs folyamatokban nem tagadható a politikai tényezők szerepe sem, pl. a Közös Piacra vonatkozóan számos résztvevő hangsúlyozta annak többrétű politikai motiváltságát. A nyugat-európai integrációban nem kis szerepet játszott az a megfontolás, hogy mind gazdasági, mind politikai szempontból kollektíven ellensúlyozzák a szocialista világrendszer előretörését.

Az integrációval kapcsolatos álláspont kidolgozását azonban mindig a konkrét politikai helyzet elemzése alapján kell megtenni.

A termelőerők fejlődésének objektív tendenciái pl. Nagy-Britanniára éppen úgy vonatkoznak, mint bármely más nyugat-európai országra, mégis mivel a brit közös piaci csatlakozás következményei a brit munkásosztály érdekeit sértik, a brit haladó erők és közvélemény többsége a belépéssel szembehelyezkedett. Ugyanez vonatkozik a csatlakozással kapcsolatos politikai megfontolásokra is.

Az integráció lényegének meghatározásánál a vita a nemzetközi munkamegosztás különböző aspektusaiból indult ki. Nem vitatta senki, hogy az integráció a nemzetközi együttműködés, nemzetközi munkamegosztás valamiféle intenzívebb, előrehaladottabb, szorosabb formája. Az egyes résztvevők azonban ennek különböző aspektusait hangsúlyozták.

M. Makszimova, a Szovjetunió Világgazdasági Intézetének közgazdásza

az integrációt a nemzetközi munkamegosztás olyan formájaként definiálta, amely szervezett és szabályozott keretekben valósul meg. Ez a szocialista országok között tervszerűséget jelent, míg állammonopolista keretekben viszont nem képes a gazdasági folyamatok anarchikus, ösztönös jellegét kiküszöbölni.

Z. Kamecki lengyel közgazdász

viszont a strukturális összeforrottság, és kölcsönös függés kialakulását állította előtérbe. Ennek megfelelően az integráció tehát olyan organizmus kialakulása, ahol a nemzetközi munkamegosztás olyan szintet ér el, hogy a résztvevők tartós, szerves strukturális függésbe kerülnek egymástól.

Z. Nowak lengyel közgazdász

szerint az integráció célja a termelőerők adott fejlettségi szintjének megfelelően a résztvevő országok nemzeti jövedelmeinek maximálása. Az integráció a nemzetközi munkamegosztás azon szakaszát, vagy formáját jelenti, amelyben ez a követelmény megvalósul. Ez a megközelítés hasonlít az integráció funkcionális elméleteihez, akik az integrációt hatékonyság vagy általános jólét fokozásaként, a növekedési ütem gyorsításaként, vagy a biztonság növeléseként határozzák meg.

Magunk részéről kifejtettük, hogy a munkamegosztás által létrehozott összekötő kapcsok a leglényegesebbek abban a folyamatban, amelynek során az egyes országok gazdaságilag egyre inkább egymásba olvadnak.

Szerintünk a nemzetközi munkamegosztás olyan szakasza, amikor a hagyományos, elsősorban külkereskedelmi jellegű kapcsolatok mellett a különböző országok közötti közvetlen termelési kapcsolatok egyre inkább előtérbe kerülnek.

Az integrációnak emellett széles körű kihatása van a tulajdonviszonyokra, valamint a nemzetközi gazdasági kapcsolatok intézmény- és mechanizmusrendszerére is.

Vita alakult ki abban a kérdésben is,

vajon az integráció menynyiben globális folyamat, illetve mennyiben indokolt, hogy csak regionális szinten beszéljünk róla. Magunk részéről ezért is szükségesnek tartottuk, hogy az integráció többszintűségét hangsúlyozzuk. Különösen indokolt az integráció két szintjének, a mikro- és makro-integráció folyamatának a szétválasztása.

A mikro-integráció, amely az egyes termelők vagy vállalatok összefonódási folyamataként határozható meg, bizonyos értelemben átfogja az egész tőkés világgazdaságot. A nagy tőkés multinacionális társaságok tevékenysége kiterjed a tőkés világgazdaság valamennyi övezetére, ennek elkülönített sűrűsödési gócait nem lehet megkülönböztetni. A makro-integráció viszont különböző nemzetközi állammonopolista intézmények keretében (a legjobb példa erre a Közös Piac) lényegében regionális szinteken valósult meg. A vitában a makro- és mikro-integráció felosztásának indokoltságát azzal is védelmeztük, hogy az egyes szintekkel kapcsolatos érdekek, a szükséges gazdaságpolitika megformálása, eltérők.

A vita egy jelentős részben az európai Gazdasági Közösség konkrét kérdéseivel foglalkozott. Olyan problémák kerültek itt terítékre, mint a

Közös Piac eddigi eredményeinek az értékelése,

mennyiben jelentette a Közös Piac a diszkrimináció fokozását és ennek következtében mennyiben szenvedtek kárt az Európa két része közötti kapcsolatok, és nem utolsósorban távlatilag mit várhatunk a Közös Piac kiszélesítésétől és elmélyítésétől. Érdekes vita alakult ki azok között, akik szerint egyrészt a Közös Piac sem eddig sem belátható időn belül

nem korlátozza lényegesen tagállamainak szuverenitását,

s a Közös Piac szerveiben születő növekvő számú döntés nem jelent mást, mint a nemzeti érdekek koordinációját. Vagyis e döntések kompromisszumok, s nem egy államok feletti szerv akaratának kifejezései. Velük szemben többen viszont azt húzták alá, hogy a Közös Piacban

már eddig is kifejlődtek nemzetek feletti elemek,

s a monetáris és gazdasági unióval ez elkerülhetetlenül tovább fokozódik. Szerintünk, ha a Közös Piacon sikerül a valuták egymáshoz viszonyított árfolyamának rögzítését megvalósítani, ehhez elengedhetetlenül szükséges a gazdaságpolitikák olyan mértékű koordinációja, amely már csak szupranacionális intézményekben lehetséges. Még inkább így van ez, ha a Közös Piac a monetáris unió keretében közös valutát hoz létre, amely már nem képzelhető el olyan intézmények nélkül, mint egy közös piaci központi bank, amely megintcsak szükségszerűen szupranacionális.

A szimpozion természetesen nem zárta le a tőkés integrációval kapcsolatos kérdések vitáját. A résztvevők többsége úgy ítélte meg, ezt

tovább kell folytatni mind a szocialista integrációval kapcsolatos következtetések szempontjából, mind pedig olyan szempontból, hogy az Európai Gazdasági Közösséggel szemben megfelelő politikát lehessen kidolgozni.

Okos Tóni

NÉZZE, HA NINCS JOBB DOLGA, NEM BÁNOM. Olvassa el! Ön határozottan szép. És okos. Vagy nem hiszi?! De hagyjuk ezt! Mert egy ideig nem volt semmi különösebb probléma. Mondja, evett már ma? Hajnalban felkelt a Nap, a másik ágra fordult az ember. Vagy leesett. Azután ásított és morgott valamit. Két deci vörösbort ajánlok, fácánsültet, jó levegőt, csendet és nyugalmat. Később arra szállt egy nyers galamb. Az ősember utánahajította az egyik keze ügyében maszatoskodó gyereket, majd megette. A galambot. Ha leadna az agyából néhány kilót, még rendes ember is lehetne. De ne beszéljünk örökké magáról! Inkább elmondom az életem. Az asszonyok gyűjtögettek, a férfiak napoztak. Illetve hógolyóztak. A jégkorszaktól függően. Miután a Nap kezdett hanyatvágódni a sok hülyeségtől, némi fortéllyal széttéptek egy éppen arrafelé ténfergő mamutot. Amikor ehhez nem volt kedvük, hát megettek egy-két gyökeret. Legkésőbb elálmosodtak és valami odu után néztek. Közben nagyon féltek. Csak azt nem tudták, hogy mitől. Én tudom. Mert megkérdezték gyerekkoromban, hogy mi szeretnék lenni, ha nagy leszek. Mondtam, hogy kicsi. Meg gyerek.

Igen ám, csakhogy egyik nap hatalmas batyúval a hátán megjött az emberek esze. Rögtön leültették maguk közé és kíváncsian lesték, hogy mit hozott nekik a batyuban. Az ész pedig kibontotta az ajándékait. A krónika ettől az időtől kezdve használja azt a szót, hogy: ajjaj. Az történt ugyanis, hogy az idő múlásával sorra születtek a nagyokosok, az okostónik és a nagymenők. Az emberek elérkeztek a fregoli azon stádiumába, hogy egyszerre mindenki nagyon okos lett. Ma már mindenki okoskodni akar. Mindenhol. Ezért aztán, hogy a természet egyensúlya fel ne boruljon, felcseperedett néhány erős ember. Meg nagy pofon. Ez az egyetlen szer, amely képes kiölni az okosság bacilusokat. Rossz betegség. Nagyon fáj.

ASZOMSZÉDHOZ AZ ESTI ÓRÁKBAN BEMENT VALAKI. Tudom, hogy mi a helyzet. Különösen, ha férfi a nőhöz. Vagy különösen, ha fordítva. Legkülönösebb, ha felordítva. Az utcán összeszaladt két kocsi. Pont én ne tudnám, hogy mi történt? Az embernek vannak megérzései. Mert okos. Rossz volt a film. Borzalmas a tévéműsor. Na, persze okosabban is lehetett volna csinálni! Az a könyv pedig egészen pocsék volt! Méghogy ezek után az a nemisemlékszemki képes volt azt az izét csinálni azzal a fura nevű nővel? Hát van ezeknek eszük?! Az árak! Én meg tudnám mondani, minek mennyi legyen az ára! Csupán gondolkozni kell! Az észkombájn luxuscikk. Ki tudja ezt megfizetni? Mégis minden jobb családban akad egy-kettő. A tankönyvekbe nem azt írják, amit kellene, pedig gyerekjáték az egész. Mi mindannyian ötöt is tudnánk írni, csak nem érünk ár. Mert okosak vagyunk. Azt beszélik, hogy az a jóképű színész azzal a jóhangú nercbundával sétálgatott. Pszt! Ne mondják meg senkinek! Én megbízható torokból hallottam. Itt még lesz valami. És én csak tudom. Belekezdtek egy nagy építkezésbe. Ilyen hülyeséget! Az aluljárót amoda kellene építeni, a kocsmát emide, a házakat egymásba tolni, a villamos megállót a levegőbe építeni és azt a szőke nőt átköltöztetni a másik lakásba, mert így még távcsővel sem láthatok mindent. Pedig én mindent látok előre. Ezért adósságokba keveredtem.

Kikapott a csapat. Ha-ha, nevetnem kell! Én megmondtam. Ész kell ide! S miből telik nekik ennyi mindenre? Gondolom ez mindenki előtt világos. Az újságok azt írták. Csakhogy erről én sokkal többet tudnék mondani, már így a szobámban ülve. A lottó. Azon nem lehet nyerni! Nekem elhihetik! Persze kint! Én jól tudom. Még sohasem voltam külföldön, de azért van szeme az embernek. Leváltották. Régen vártam, én már megjósoltam jó előre. Hogy én mindenhez értek? Ugyan, csak kritizálni tudnak, mert nem vittem semmire! Én okos vagyok!

NEM MONDOM, FELLŐTEK MÁR NÉHÁNY ŰRHAJÓT, feltaláltak egy-két gyógyszert, a közlekedés... Na, most megmondom, hogy miért tömött mindig az az autóbusz! Mert sokan vannak rajta. Jó, jó beszélgessenek csak, én nem akarok mindenbe közbeszólni! Bár az én véleményem nélkül, ugye az egész mit sem ér! Nem tagadom, meg van mindenem. De ha úgy lenne, ahogy nem lehet! És különben is! Mit avatkoznak az én dolgomba?! Én tudom, hogy mi a helyzet, vagy nem?! Én mindent tudok. Okos vagyok. Beteg. Az orvos azt mondta, ha így folytatom, nem húzom sokáig. Ezért a hátralévő időmben inkább szép leszek. Csak azt tudnám, hogy hogyan!

TORMAI LÁSZLÓ

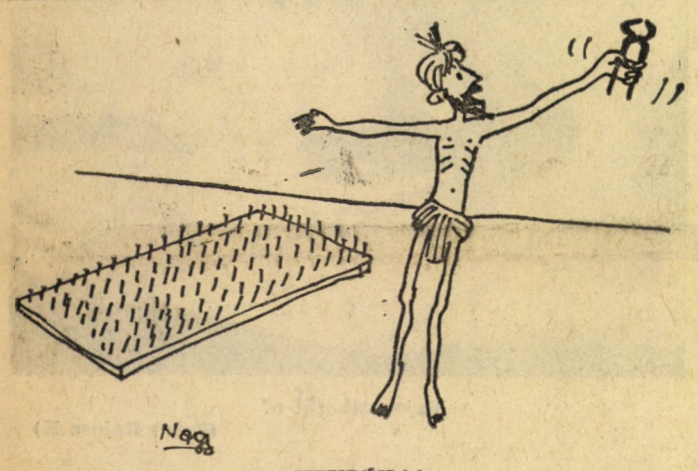

— HEURÉKA!

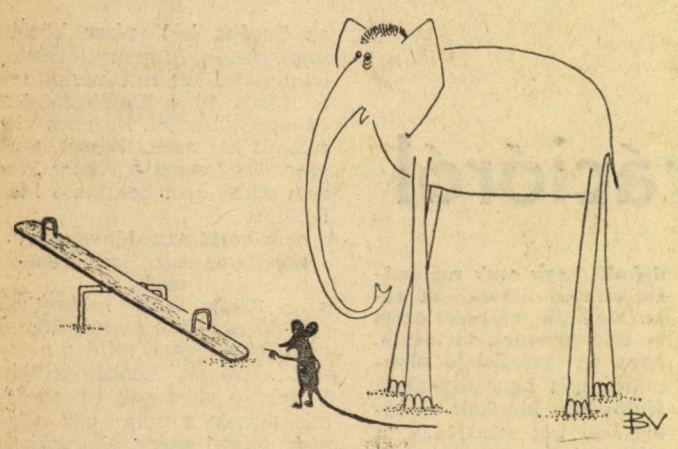

— Gyere hintázni
(Nagy János és Benkő Viktor karikatúrái)

Használd ki!

A koncentrált időszak sportolási lehetőségei:

Úszás:
hétfő 9 óra Sportuszoda
péntek 9 óra Rudas uszoda

Kosárlabda:
hétfő, szerda, péntek 10—12 Kinizsi (fiúk részére)
kedd, csütörtök 10—12 az egyetem tarnatermében (lányok részére)

Testnevelési Tanszék

Szép volt, rég volt (?)

Hát, nem. Aki már sejti, hogy miről van szó, az tudja, hogy itt egyértelműen nemmel kell felelni. A nemrég lezajlott hat (esetenként több) fordulós bajnokság szép se volt, és azt is túlzás lenne állítani, hogy rég volt. De hát hogyan is történt az egész? Megjelent a KÖZGAZDÁSZ rendkívüli száma. Főcím: Bíróság előtt a lineáris téri galeri. A vád ellenük súlyos. A IX. kerület néhány helyiségében elsőéves közgazdászhallgatókat zaklattak. A zaklatásoknak sajnos, többen is áldozatul estek. A galeri vezére, aki különben inverz hajlamairól ismert, Mátrix Ottó. Néhány kiskorú társával együtt most egy kvadratikus cellában várja a bírósági tárgyalást. Kérjük, jelentkezzenek a károsultak.

Körülbelül ezzel egyidőben kezdődött meg a bélyeggyűjtési kampány. Különösen postatiszta, 25 forint névértékű bélyegek után volt nagy a kereslet, bár többen még az ötvenesre sem sajnálták a pénzt. A nagy érdeklődésben bizonyára a bélyegek tetszetős kivitele is közrejátszott.

Az egyik filozófia vizsgáról az ajtón keresztül a következő hangfoszlányok szűrődtek ki: Kedves Hegel, amit az abszolút szellemről mond, az mind nagyon szép. De nem gondolja, hogy maga egy kicsit spekulatív? Tudja mit, verje ki a fejéből ezt az abszolút marhaságot. Jöjjön egy hét múlva, próbálja meg mégegyszer. Az ajtó előtt Feuerbach várakozott. Kicsit ideges volt, nem tudta mindig megkülönböztetni a materializmust az idealizmustól.

Gazdaságföldrajz. Vaktérkép. Vakuljak meg, ha kiismerem magam rajta. Többen azt hitték, hogy Picasso kék korszakából való, mások szerint Munkácsy-reprodukció. Az is volt. Siralomház. Hol van például Ouagadougou? Voltak, akik Grönlandnál keresték, néhányan viszont a pad alatt. Ők jártak jól. Ott volt ugyanis az atlasz. Aki pedig elfáradt, nyugodjon meg. Tanulásra egyelőre semmi ok, a következő vizsgaidőszakig még 10 195 200 másodperc van hátra. Utána lehet számolni.

És, hogy az informatika szerelmesei is kapjanak valamit, itt közlünk egy blokkdiagrammot. Egyszerű, érthető és világos, mint a sör.

Földes
Péter

Vizsgáztatók

1. A VICCES

— Szóval, vizsgázni jött...
— Igen, szeretnék...
— Hát, akkor mondja meg, miről nevezetes Jászszentandrás?
— A negyedik ötéves tervben ott építik a könnyűipar legújabb fellegvárát, a hazai hűtőtrőger-ellátásban döntő szerepet játszó hűtőtrőger- és harisnyakötőgyárat, melynek a hazai fogyasztói igények — emplicite és explicite kielégítésében kiemelkedő helye lesz...
— És még...
— Más nem volt a könyvben...
— Az lehet, de ott születtem én,... ezt tudnia kellene... he-he...

2. A LUSTA

— Miről nevezetes Jászszentandrás?
— Ott épül a hazai hűtőtrőger-ellátásban... stb.
— Nem jó. Próbálja meg jobban összeszedni.
— Ott épül a hazai hűtőtrőger-ellátásban döntő szerepet...
— Na látja, mindjárt így kellett volna kezdenie, így csak közepes...

3. A GYORS

— Jászszentandrás?
— Hűtőtrőger-gyár.
— Fogyasztói igények?
— Teljesen...
— Kapacitás?
— Kihasználva.
— Jeles.
— Kösz.

4. A KÖRÜLTEKINTŐ

— Miről híres Jászszentandrás?
— Ott épül a negyedik ötéves terv egyik kiemel...
— Várjon, mettől meddig tart a negyedik ötéves terv?
— 1970-től 1975-ig.
— Jó, folytassa.
— ...kedő beruházása,...:
— Mit szól, a hazai beruházási piac feszültségeihez...
— A feszültségek a hazai beruházási piacon az építőipari kapacitások alacsony volta és a megkezdett beruhá...
— Vajon, mit gondol, mennyiben befolyásolja az építőipari árak emelkedése a hazai feszültséget...

.
.
.

Negyedóra múlva...:
— Vajon, ön szerint, Ádám volt az első ember, vagy Éva?

5. A SEGÍTŐKÉSZ

— Mit tud Jászszentandrásról?
— ...
— Hát, mi épül ott?...:
— Perzsabundagyár...:
— Nem egészen, úgye ott épül a hazai hűtőtrőgergyártás fellegvára, úgye, amely, stb.... úgye... stb.
— Igen...
— Köszönöm, kis segítséggel, ugye... négyes.

6. LOKÁLPATRIÓTA

— Te is jászszentandrási vagy?
— Nem, jászszentmihályi, de suliba, Szentandrásra jártam.
— Emlékszel, a Büdös partján, arra a kis csárdára?
— Hogyne, a Szegő Gyuszi bácsi még most is ott főzi a halászlevet...
— Na jó, jeles, ha hazamész, add át üdvözletem az öregnek.

BORSI GYÖRGY

Kabarépályázat

Pályadíjak:

I. díj	300,— Ft
II. díj	200,— Ft
III. díj	100,— Ft

A kultúrosztály kabarépályázatot hirdet az 1972. március 4-i **KÖZGAZDÁSZ BÁL** kabaréműsorának összeállításához. A kabarépályázaton az egyetemi, illetve a közgazdasági élet fonákságait, humorát ecsetelő jelenetekkel, magánszámokkal, stb. lehet pályázni.

A pályaműveket a kultúrosztályon (fsz. 60.) kell leadni legkésőbb **február 10-ig.**

BÁL... BÁL!

„A nagy érdeklődésre való tekintettel ezúton értesítjük oktatóinkat és hallgatóinkat, hogy az egyetem KISZ-bizottsága és kultúrosztálya a hagyományos KÖZGAZDÁSZ bált idén március 4-én este 9 órától reggel 5 óráig rendezi az egyetem helyiségeiben.

Közreműködik a FERM együttes.

Az étteremben népi zenekar, a klubban hangulatos bárzene.

Éjfélkor Közgazdász kabaré, valamint egyéb meglepetések teszik színessé a programot.

Mindenkit szerettel várunk.

Rendezőség"

Balatoni csendélet. — Szerintünk most, a MATEKVIZSGA után készült!!! (Foto: Kulcsár)

KÖZGAZDÁSZ

A Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem lapja
Megjelenik kéthetenként a tanulmányi időszak alatt
FELELŐS SZERKESZTŐ:
KINCSES GYÖRGY
Szerkesztőség: Budapest, IX., Dimitrov tér 6.
Telefon: 186—850/138
Felelős kiadó: Csollány Ferenc
Készül a Szikra Lapnyomdában